

Frankelandgroep

nieuws

editie 4 - 2021

Bob Ross workshop

Tijd voor Hollandse Nieuwe
De rolstoelfiets rijdt weer

Colofon

Jaargang 13, nummer 4 - 2021

Oplage 3.800 stuks

Hoofredacteur Astrid Boonstoppel

Redactiesecretaresse Diana Snoek

Frankelandgroep Nieuws is een uitgave voor bewoners en cliënten van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh, Vaartland en Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep.

Redactiemedewerkers

Janneke Warmolts, Carien Kemink, Marlies Engel, Elly Kramer, Rob Besseling, Jacqueline van der Pijl en Annelies van Breukelen.

Met dank aan allen die aan deze editie hebben meegewerkt.

Vormgeving

DTPat - Patrick Mostert

Atlantis Creative

Frankelandgroep Nieuws verschijnt zes keer per jaar. Het volgende nummer verschijnt op 15 oktober.

Redactieadres

Frankelandgroep Nieuws

Sint Liduinastraat 10, 3117 CS Schiedam

Telefoonnummer: 010 - 426 49 25

U kunt uw inzending in een envelop, gericht aan Redactie Frankelandgroep Nieuws, inleveren bij de receptie van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh of Vaartland; ook kunt u uw inzending per e-mail richten aan: fgn.redactie@frankelandgroep.nl.

Kopij voor de volgende editie kan worden ingeleverd bij het secretariaat van Frankeland, t.a.v. Diana Snoek.

Dit kan vanaf nu al, maar de uiterlijke inleverdatum is **maandag 6 september**, wat strikt wordt gehanteerd.

Kopij die na deze datum wordt ingeleverd, kan niet meer worden geplaatst.

De redactie behoudt zich het recht voor inzendingen te weigeren of in te korten.

Terug in de tijd in Jacobs Gasthuis

11

Met z'n allen in de boot

56

In deze editie

Voorwoord	4
Vanille-, hout- en bloemengeur op de gang in Frankeland	6
Natuur, gezelligheid en ... een ijsje	7
Museumstukken on tour!	8
Dagje Rockanje met afdeling 2 Harg-Spaland	12
ZorgkaartNederland in beeld	13
Medewerkers en vrijwilligers Frankelandgroep trots op de organisatie	14
Gedicht	15
Uitgelaten fans in de concertzaal	16
Leren en ontwikkelen binnen de Frankelandgroep	18
Muziek verbindt	21
De werkdag van ...	22
Klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon	25
Alzheimer Café, Parkinson Café en Roze Salon weer van start	25
Uitkomsten cliëntenraadpleging bekend	26
Kies jouw visiteclub en doe mee!	28
Gezellig gesprek in de tuinserre van Schiewaegh	29
Stage lopen bij Harg-Spaland	30
Exposities	33
Van brommerhelm op een felroze post-it tot een stortvloed aan ideeën	34
Natuur-rijk Schiedam	36
Willem, coach voor zieke bewoners	38
Workshop Bob Ross	40
Smullen tijdens de haringmiddag	42
Op de koffie bij ...	44
Extra puzzel	47
Om even bij stil te staan ...	49
De rolstoelfiets rijdt weer!	50
Weer mee met de rolstoelfiets?	53
Hollandse Nieuwe	54
Eten en drinken bij de Frankelandgroep	58
Smulmiddagen	60
Column uit de thuiszorg	61
Vrouwen hebben de naam ...	62
Archief Schiedam	64
Van wandelen naar wonen	68
De broodkar is weer terug in de hal	69
Prijspuzzels	70

Voorwoord

Terug naar normaal!

Door Ben de Koning

Op 29 juni vroeg de redactie van Frankelandgroep Nieuws of ik het voorwoord voor het volgende nummer wilde schrijven. Nederland had net vergaande versoepelingen afgekondigd en of ik er dus rekening mee wilde houden dat de volgende editie in het teken van ‘terug naar normaal’ zou staan.

Vandaag, 13 juli – het is er wel een mooie datum voor – schrijf ik dit voorwoord en ziet de wereld er iets minder rooskleurig uit. Van nauwelijks nieuwe besmettingen eind juni zijn we geklommen naar iets meer dan 10.000 besmettingen vandaag. We hebben de teugels even laten vieren en kunnen er gelijk manden vol wrange vruchten van gaan plukken.

Geluk bij een ongeluk is dat het nu veelal gezonde jonge mensen zijn die besmet raken en dat dit slechts in enkele gevallen tot ziekenhuisopnames leidt. Maar ... het geeft wel weer onrust en (over) last! Zorgvuldig geplande feesten en evenementen moeten worden afgelast, ondernemers lijden wederom schade en de angst dat andere landen ons op ‘code rood’ gaan zetten en daardoor lang naar uitgekeken vakanties alsnog niet of alleen met veel (test)gedoe door kunnen gaan sluipt er weer in.

Laten we hopen – en ik denk echt dat het zo is – dat er nog tijdig op de rem is getrapt en we de weg

terug naar normaal al weer snel – maar nu wel iets voorzichtiger – kunnen hervatten.

Want wat is het fijn om weer meer mogelijkheden te hebben en meer te kunnen doen! Gewoon weer thuis mensen ontvangen, gewoon weer naar de winkels, gewoon eten in een restaurant, gewoon naar de film, een concert, het theater of een sportwedstrijd, gewoon weer sporten ... eigenlijk gewoon weer leven zoals je het leven graag wilt leven! En daarna nooit meer vergeten hoe bijzonder dat gewoon eigenlijk is!

Binnen onze locaties heeft al veel van het normale leven gelukkig weer zijn gang gekregen. Bezoek is gewoon weer onbeperkt mogelijk, de mondneusmaskers zijn af waar dat veilig en verantwoord kan, de restaurants en terrassen zijn weer open én de levendigheid is terug. Heerlijk! Weinig is zo fijn als vrij te kunnen bewegen en leven.

Zelf hoop ik over ruim twee weken op vakantie te gaan met mijn kinderen en hun gezinnen én dan

gewoon weer leven zoals je het leven graag wilt leven! En daarna nooit meer vergeten hoe bijzonder dat gewoon eigenlijk is!

onder andere de bij dit voorwoord geplaatste, ruim anderhalf jaar oude foto met m'n vijf kinderen te ‘verversen’.

Tot slot nog iets over het belangrijkste ‘kapitaal’ van de Frankelandgroep. Recent hebben we van de Nederlandse Patiëntenfederatie een tussenstand doorgekregen van onze waarderingen op ZorgkaartNederland.nl. Daaruit blijkt dat we ook

in 2021 voorlopig weer tot de tien best gewaardeerde zorginstellingen van Nederland behoren! Dat is de verdienste van onze medewerkers en vrijwilligers! Zij maken elke dag het verschil. Dank jullie wel!

En verder wens ik natuurlijk alle lezers – maar eigenlijk iedereen – een fijne zomerperiode.

Vanille-, hout- en bloemengeur op de gang in Frankeland

Door Astrid Boonstoppel

De afgelopen maanden werd er in Frankeland op afdeling 1 een pilot gedraaid met nieuwe apparaten die een licht, aangenaam geurtje verspreiden.

De resultaten hiervan zijn positief te noemen: de afdeling rook al in de ochtend lekker! Ook leken sommige bewoners rustiger te worden van de geuren.

De keuze viel op een combinatie van vanille-, hout- en verschillende bloemengeuren. 'Zacht en vriendelijk,' werd de geur genoemd.

Inmiddels zijn ook op de andere afdelingen in Frankeland geurmachines geïnstalleerd, die hopelijk ook daar zullen zorgen voor minder geuroverlast en meer rust. Elke afdeling kan met een bijbehorende app de eigen instellingen op het moment dat dit gewenst is aanpassen. Ook zijn er enkele losse geurmachines beschikbaar, die eventueel bij individuele bewoners op de kamer gezet kunnen worden, al dan niet tijdelijk.

Natuur, gezelligheid en ... een ijsje

Door Marion Agterberg-te Lindert

Elke week is het weer feest, mede dankzij de hulp van de vele vrijwilligers. Er wordt dan namelijk gewandeld door de wandelclub van Frankeland. Dit keer een schitterende tocht door het Beatrixpark! De tien tot twaalf vrijwilligers lopen niet alleen enthousiast mee, zij zorgen er ook nog eens voor dat de bewoners opgehaald én weer teruggebracht worden.

Uiteraard wordt er genoten van het mooie weer, de natuur en de gezelligheid onderling en voor een ijsje wordt regelmatig een tussenstop gemaakt. Op deze foto's ziet u de dinsdagmiddagploeg, maar ook op donderdagmiddagen wordt er gewandeld!

Museumstukken on tour!

Door Sofie Noordzij

De Museum Plus Bus is een uniek initiatief voor ouderen in Nederland. De bus rijdt elke dag een groep senioren naar een van de veertien deelnemende musea. Het gaat om senioren die écht niet meer zelfstandig een museum kunnen bezoeken. Zonder de bus geen Rembrandt of Van Gogh voor deze mensen en dat zou jammer zijn.

Nu het niet mogelijk is om met de Museum Plus Bus op stap te gaan, draaien zij het om: zij brengen replica's van kunstwerken naar senioren in woonzorgcentra! De Museum Plus Bus maakt een selectie uit zestien stukken. Als u geluk heeft gehad, heeft u tussen 25 mei en 7 juni kunnen genieten van de vier kunstwerken uit het Drents museum, Van Gogh museum, de Hermitage Amsterdam en het Nederlands Openluchtmuseum.

Op woensdag 26 mei kwam een enthousiaste museumdocent langs om de bewoners van Frankeland alles te vertellen over de kunstwerken. Verwonderd over hoe mooi Schiedam is, was de museumdocent al ruim van te voren aanwezig. Vol met vragen welke bewoners er zouden aansluiten voor de presentatie. De ochtend begon met de vraag naar welk museum de bewoners voor het laatst geweest waren en of er mensen tussen zaten die nog nooit een museum bezocht hadden. Door de beperkingen wegens corona is dat al een tijd niet mogelijk meer, maar ook doordat ze nu in een verpleeghuis wonen is het voor veel bewoners niet vanzelfsprekend meer om een museum te bezoeken. Door het initiatief van de Museum Plus

Bus worden bewoners in de gelegenheid gesteld om grote topstukken op locaties te bekijken. Zo kunnen meer bewoners genieten van kunst, maar dan dicht bij huis.

Het was nog even passen en meten in de Plein-serre, zoveel animo was er voor de presentatie, maar we zijn erin geslaagd een leuke opstelling te maken waar de museumstukken goed te zien waren. Elk schilderij kwam even aan bod. De museumdocent gaf uitleg over de schilder en het schilderij en ging samen met de bewoners op ontdekkingsstocht. Vol interesse heeft iedereen zitten luisteren naar de verhalen achter de kunstwerken. Er was ruimte om tussendoor vragen te stellen en ervaringen te delen. We sloten de ochtend af met 'de slaapkamer' van Vincent van Gogh en een kleine tekenopdracht. Het kijken naar kunst geeft ontspanning, maakt je even alert of je verdwijnt even in een andere wereld. Hoe langer je naar een schilderij kijkt, hoe meer je ziet. Van kleine details tot fijne penseelstreken. Omdat niet iedereen heeft kunnen genieten van deze presentatie volgt hier een kleine samenvatting, zodat u thuis zelf nog even kunt nagenieten.

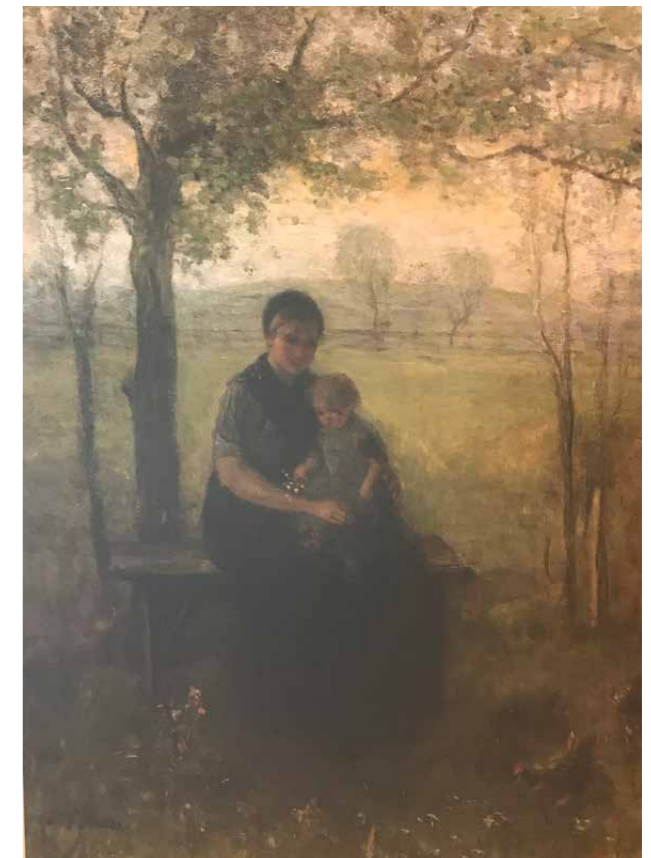

Studie van elf poezen, Henriette Ronner-Knip, 1904, Nederlands Openluchtmuseum

De studie van elf poezen is geschilderd door een vrouw. In die tijd was dat heel bijzonder omdat er niet veel vrouwelijke kunstenaars waren. Ook het schilderij is erg bijzonder. Henriette is erin geslaagd om de poezen realistisch weer te geven in een korte tijd, want poezen zullen niet zo gauw stilzitten en voor je poseren.

De Drentse Madonna, Josef Israëls, 1892-1893, Drents museum

De Drentse Madonna is gehuld in mist, een techniek die in de 19e eeuw steeds meer gebruikt werd. Door een mistige laag over het schilderij te leggen werd een bepaalde sfeer gecreëerd. Het schilderij is een eigen versie van de kunstenaar van een Maria met kind: een Drents boerenmeisje met een kindje op schoot.

Portret van grootvorstin Anna Pavlovna, Nicaise de Keyser, 1849-1850 Hermitage Amsterdam

Een portret ter herinnering aan de inhuldiging van koning Willem II. Anna Pavlovna, getrouwd met deze koning, moest erg wennen aan het sombere Nederland. Deze tsarina, afkomstig uit Rusland, was gewend aan overdadig veel luxe, wat nog te zien is aan de juwelen die zij draagt op het portret. De schilder Nicaise de Keyser maakte gebruik van veel kleur, zoals rood, wat toendertijd heel vooruitstrevend was.

De slaapkamer, Vincent van Gogh, 1888, Van Gogh Museum Amsterdam

Wie kent hem niet, de slaapkamer van Vincent van Gogh? Wat valt het eerste op als je naar het schilderij kijkt? Is het de stoel, het bed, het grote groene raam of zijn het misschien de schilderijtjes aan de muur? Iedereen kijkt weer anders naar een schilderij en haalt daar voor zichzelf elementen uit die interesse wekken. De heldere kleuren in het werk moesten 'absolute rust' of 'slaap' uitdrukken. Vincent heeft in de tijd dat hij leefde slechts één schilderij verkocht. Mensen vonden zijn werk in die tijd niet mooi. Tegenwoordig zijn zijn werken tientallen miljoenen waard.

Tips voor thuis

Vragen die u zichzelf kunt stellen bij een kunstwerk:

- Wat ziet u?
- Wat valt het meest op aan het schilderij?
- Welke titel zou u het schilderij geven?
- Welk seizoen is het?
- Welke geluiden zouden er te horen zijn?
- Welke eeuw is het?

Terug in de tijd

Door Kristy de Gier

Onlangs kreeg het Jacobs Gasthuis bezoek van Stichting Tijd van Toen. Zoals de foto's laten zien werden er een ouderwetse televisie en radio uit de jaren '50 meegenomen, die iedereen al direct in de sfeer brachten.

We doken met elkaar terug in de tijd, voornamelijk met muzikale fragmenten uit de jaren '50 en '60, aangevuld met verhalen en anekdotes van de getoonde artiesten uit die tijd. Herinneringen kwamen naar boven en bewoners genoten van de muziek, wat zich uitte in zingen en meedinen op het ritme.

Dagje Rockanje met afdeling 2 Harg-Spaland

Door Martijn Peeters Foto Miriam van Boxtel

Wat een fantastische dag was het! Echt een hoogtepunt van mijn stage bij de activiteitenbegeleiding in Harg-Spaland. Op een mooie maandag eind juni kon het eindelijk weer: met een aantal bewoners naar de (vakantie)villa De Pastorie in Rockanje. Drie medewerkers, waaronder ik dus, gingen met vijf bewoners met de Frankelandbus naar Rockanje.

We boften heel erg met het weer, er viel alleen een klein buitje maar we hebben de hele middag lekker buiten in de tuin gezeten. We hebben spelletjes gedaan en liedjes gezongen, want ik had mijn gitaar mee. Het viel me op dat de mensen veel gezelliger waren, ze hadden het duidelijk heel erg naar hun zin en ze bloeiden helemaal op! Bijzonder om te zien dat een andere omgeving en gewoon lekker ontspannen zo'n groot effect kunnen hebben.

ZorgkaartNederland in beeld

Door Els Nauta

De Frankelandgroep krijgt regelmatig via ZorgkaartNederland.nl waarderingen binnen van bewoners, familieleden en cliënten uit de thuishouding. ZorgkaartNederland is de grootste ervaringsite voor de gezondheidszorg waar mensen hun ervaringen met de zorg met anderen kunnen delen.

Belangstellenden kunnen zich, op basis van deze waarderingen, oriënteren op bijvoorbeeld een hulpverlener of zorginstelling en daarmee een keuze maken.

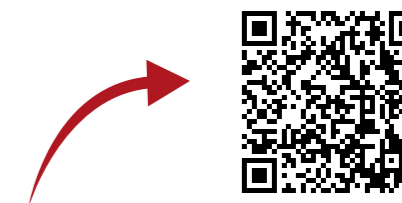
We zijn blij met deze waarderingen en houden u in Frankelandgroep Nieuws graag per kwartaal op de hoogte van de 'cijfers'.

Waarderingen tweede kwartaal 2021

	Aantal waarderingen	Gemiddeld cijfer	Gemiddeld cijfer (sinds 2018)
Frankeland	15	9,4	9,2
Harg-Spaland	7	9,3	8,9
Jacobs Gasthuis	2	9,7	9,2
Schiewaegh	9	9,2	8,7
Vaartland	9	9,8	9,3
Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep	13	9,4	9,0

Wilt u ook een waardering voor de Frankelandgroep plaatsen?

Dat kan! Ga naar www.zorgkaartnederland.nl en klik op de homepagina op de button 'Schrijf een waardering'. Of gebruik de QR-code hiernaast. Als u hulp kunt gebruiken bij het plaatsen van een waardering, neem dan gerust contact op met de afdeling kwaliteit en communicatie van de Frankelandgroep, tel. 010 - 4264925.

U kunt ook de QR-code gebruiken om uw waardering te geven.

Medewerkers en vrijwilligers Frankelandgroep trots op de organisatie

Door Astrid Boonstoppel

Na de afgelopen jaren uitgeroepen te zijn tot o.a. 'Beste Werkgever van Nederland 2018-2019', en 'Beste Werkgever van Nederland 2019-2020', deed de Frankelandgroep dit jaar opnieuw mee aan het onderzoek 'Beste Werkgever', dat door onderzoeksbureau Effectory wordt uitgevoerd onder honderden bedrijven en instellingen uit heel Nederland.

In de maand mei vulden onze medewerkers (66%) en vrijwilligers (58%) de enquête in en wat blijkt: opnieuw is de waardering van onze HARTwerkers op alle onderdelen (veel) hoger dan het landelijk gemiddelde in onze sector - en daar zijn wij enorm trots op!

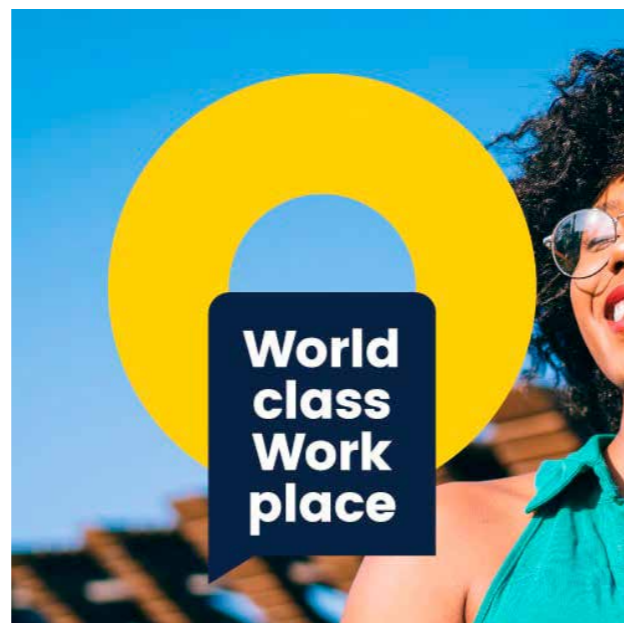
Trots en tevreden

Onze medewerkers werken graag voor de Frankelandgroep en zijn trots op de organisatie. Zo geven zij een 8,7 op het gebied van 'enthousiasme over baan' en maar liefst een 8,8 op het gebied van 'plezier in werk'. Voor wat betreft 'samenwerking binnen team' geven de medewerkers een 8,6, qua 'trots op de organisatie' een 8,9.

Ook onze vrijwilligers blijken op alle onderdelen (veel) hoger te scoren dan het voorlopige landelijk gemiddelde 'vrijwilligers in de zorg'. Zij geven de Frankelandgroep maar liefst een 9,0 op het gebied van 'tevredenheid' en ook een 9,0 op het gebied van 'bevlogenheid'.

World-class Workplace 2022

Op basis van o.a. de werkgeverscores hebben wij het label 'World-class Workplace 2022' (Beste werkgever) behaald. Hierbij wordt o.a. gekeken naar: trots zijn op de organisatie, de directie, waardering en trots zijn op het eigen werk. Dit label is alleen te behalen door wat eigen medewerkers over hun organisatie als werkgever zeggen.

Gedicht

Bladzij voor bladzij

Door Frank Vester

We mogen weer en het werd ook tijd,
want tijd is kostbaar, zeker op je ouwe dag.
Helaas ben ik meer en meer kwijt,
dat valt me zwaar, toch overheerst de lach.

Met wat hulp pak ik de draad weer op.
De vrijheid als vanouds te gaan en staan,
wankeler weliswaar, maar na een tussenstop
voelt het als herboren. Ik kom, ik kom eraan.

Mijn bucketlist die is beslist
minder spannend dan in mijn jonge jaren.
Het meeste is lang geleden afgevinkt,
in een tijd dat wij gelukkig waren.

Wat ben ik blij dat ik je heb gekend.
Life goes on, ik maak nog altijd plannen.
Het maakt immers niet uit hoe oud je bent,
een mens moet genieten en ontspannen.

Ik ben een overlever, ik ben er nog en ik ga door.
Straks een dame blanche op het terras voor mij
dan een goed glas rode wijn en voor ...
voor je het weet is er weer een dag voorbij.

Ik aanschouw, ik mijmer en sla op, ik ben tevreden.
Maar och wat mis ik het dagelijkse bakkie dat we deden.
Ik mis, ik mis, ik mis de aanloop en de aanspraak.
Het is een afspraak die ik met mezelf maak.

Mijn grootste wens, bovenaan mijn bucketlist:
(want dat is wat ik in coronatijd het meeste heb gemist)
menselijk gezelschap. Gewoon samen dingen doen,
naast een aanraking, een dikke knuf, een zoen.

Ik zoek een goede vriend. Ik heb behoefte aan een maatje
om samen te eten, een spelletje te spelen, zomaar voor een praatje.
Laten we afspreken, als jij bladzij voor bladzij samen met mij
je actielijstje afwerkt, strepen we steeds iets af én zetten er iets bij.

Uitgelaten fans in de concertzaal

Door Rob Besseling

Feest

Het was een feest, die negende juni toen de deuren van de Serre in Schiewaegh opengingen voor het eerste live-optreden sinds de uitbraak van de pandemie. Er konden 60 bezoekers voor het evenement naar binnen en dat werd bij de ingang van de zaal goed bewaakt. Ze werden over de hele ruimte verdeeld, werden zorgvuldig begeleid als dit nodig was en hadden het reuze naar de zin. Corrie Leroy vertelt.

Doordeweeks

“De hele gang van zaken, zoals wij die hadden georganiseerd, hebben we in de aanloop naar de

opening van de Serre voor optredens goed gecommuniceerd met de afdelingen. Gewoon uitgelegd, hoe het zou gaan bij dit feestje. Ook was het een doordeweekse dag en waren er meer zorgcollega's bij betrokken dan gewoonlijk.”

Meebewegen

“De bezoekers van het optreden mochten niet meezingen vanwege de maatregelen maar wel kon iedereen natuurlijk meebewegen op het ritme van de liedjes en velen lieten die kans niet liggen.” Iedereen kon ook met het liedje ‘meeklappen’, daartoe aangespoord door de optredende artiest. De fans in de concertzaal waren uitgelaten en vooral heel vrolijk en blij dat het weer kon.

Roy

Roy Alexander was deze dag uitgenodigd om het optreden te verzorgen. Hij is een zanger uit Den Haag en zingt liedjes van diverse artiesten zoals Frans Bauer, zijn grootste voorbeeld. Hij stond ook

in het voorprogramma van onder andere Marianne Weber en Koos Alberts.

Net niet normaal

Menigeen zal de geweldig leuke sfeer van vóór de coronacrisis hebben gevoeld, die middag. “Toch was het nog niet helemaal normaal. Huurders van een Matlinge-appartement waren welkom. Maar familie, mantelzorgers of andere niet-bewoners konden nog niet meedoen. En ook hebben we ervoor gezorgd dat de deelnemers aan het feest al op de afdeling koffie hadden gedronken. Ook de gebruikelijke lekkere hapjes werden niet geserveerd. De deelnemers konden wel een drankje drinken in de pauze.”

Dit waren allemaal bewuste keuzes omdat het de eerste keer was dat er weer een Serrefeest werd gehouden. “Allemaal bedoeld om de organisatie van deze nieuwe manier van feesten goed in de vingers te krijgen. We zijn daar prima in geslaagd.”

Leren en ontwikkelen binnen de Frankelandgroep

Door Annelies van Breukelen

Als nieuw redactielid was ik nieuwsgierig: Hoe zorgt de Frankelandgroep ervoor dat haar medewerkers deskundig zijn en blijven om zo de kwaliteit van zorg te blijven garanderen waar ze voor staan?

Als je werkt met oudere, vaak kwetsbare mensen, dan is het natuurlijk heel belangrijk dat je dat doet vanuit je hart. Maar je hart vertelt je niet hoe je een injectie moet geven, een goede rapportage moet schrijven of de arts op de juiste wijze kan informeren. Er is scholing en bijscholing nodig, om deze deskundigheid te verkrijgen en te behouden.

Nu denkt u misschien: "Maar iedereen is toch gediplomeerd en heeft toch scholing genoten?" Dat klopt natuurlijk en dat is een wettelijke eis. Maar wat een verpleegkundige tien jaar geleden heeft geleerd in haar opleiding is soms achterhaald of er zijn nieuwere inzichten die de kwaliteit van zorg doen verbeteren. Dus al deze mensen: de verpleegkundige, de verzorgende, de activiteitenbegeleider, de psycholoog, de arts en wie al niet meer, moeten up-to-date blijven. Permanente ontwikkeling, oftewel: een leven lang leren, is noodzakelijk om een deskundige en gekwalificeerde medewerker te blijven.

Daarvoor heeft de Frankelandgroep het Leer- en Ontwikkelcentrum (afgekort L&O) opgericht. Deze afdeling werkt voor alle locaties en alle diensten van de Frankelandgroep en heeft als doel het leren en ontwikkelen verder te professionaliseren en de deskundigheid van onze medewerkers te optimaliseren. Om daar meer over te weten te komen mocht ik in gesprek met Linda Nijgh, die nu twee jaar werkzaam is bij de Frankelandgroep als manager L&O.

"Leren en presteren zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden"

Vol passie vertelde Linda mij hoe ze aan de slag is gegaan om het leren en ontwikkelen in de organisatie naar een hoger plan te tillen en wat haar doelen zijn. Binnen vijf jaar wil zij een leercultuur gecreëerd hebben, waarbij het leren en ontwikkelen een logisch en geïntegreerd onderdeel is van het dagelijkse werk en waarbij de medewerker zelf nadenkt en zijn rol en verantwoordelijkheden daarin neemt. Een leercultuur waar alle mogelijkheden worden geboden om je als medewerker

continu te verbeteren, te vernieuwen of te stabiliseren. Het waarom van dit alles is natuurlijk dat onze bewoners/cliënten medewerkers aan het bed krijgen die voldoende kennis hebben (het hoofd) en die dat met de juiste intenties doen (het hart), aldus Linda.

Linda zei ook: "Het gaat er voor mij om, dat wij dié scholing op maat aanbieden, die medewerkers verder helpt om hun rol en taken goed uit te voeren om zo een bijdrage te leveren aan de kwaliteit van zorg en dienstverlening, die wij beogen en die onze bewoners/cliënten verdienen binnen de Frankelandgroep."

"Hoe moet ik mij dat dan voorstellen?" vroeg ik haar.

"Leren en ontwikkelen kan op allerlei manieren," vertelde Linda. "Het is de kunst om onderwijsactiviteiten te vinden die aansluiten op de behoefte en de noodzaak van onze organisatie en onze medewerkers. Dus niet te veel en niet te weinig, maar op maat. We bieden allerlei vormen aan; onder andere klassikaal leren, blended learning (les en e-learning gecombineerd) en digitaal leren maar ook vormen van werkpleklernen en 'training on the job' bieden we aan. We weten bijvoorbeeld dat het leren wordt bevorderd, wanneer je het aanbiedt op de werkplek zelf. Dat doen we in kleine groepen of zelfs een op

*een leven lang leren is
noodzakelijk om een deskundige en
gekwalificeerde medewerker
te blijven*

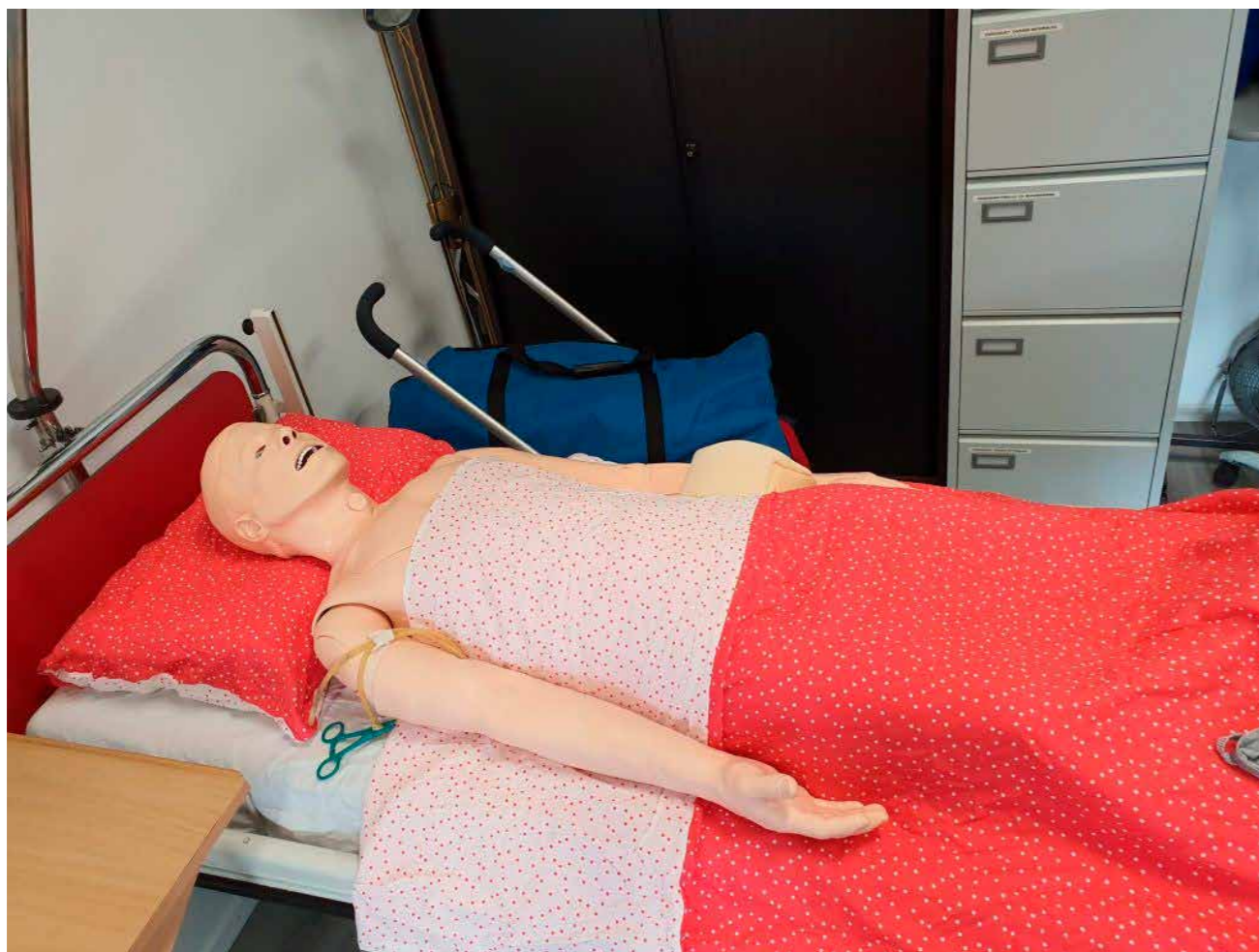
een, maar in ieder geval daar, waar de taken en werkzaamheden worden uitgevoerd (op de afdeling of aan het bed) wordt er door een opleider of docent ondersteund en geoefend."

"Een van de zaken waar de laatste tijd veel aandacht voor is geweest, is het ECD (elektronisch cliënten dossier). Daar is een leerlijn voor ontwikkeld om behandelaars en zorgverleners te ondersteunen in het werken met het ECD. Het digitaliseren heeft al geruime tijd zijn intrede gedaan maar medewerkers vinden het soms nog lastig," vertelde Linda.

In het Leer & Ontwikkelcentrum krijgen medewerkers eerst een basiscursus en daarna komt de docent/trainer ook op de afdeling meekijken of het lukt en of er nog extra advies en hulp nodig is. En uiteindelijk checkt de docent na een tijd of het nog steeds goed loopt, door op de afdeling enkele dossiers door te nemen en de bevindingen weer door te spreken met het afdelingshoofd en de medewerkers.

Leren in de praktijk

Om bij de kamer van Linda terecht te komen, wandelde ik door het praktijklokaal. Een lokaal dat al laat zien dat leren op verschillende manieren kan. Er staat een bed waarop een pop ligt: zo groot en zo zwaar als een echt mens. Op de pop kunnen allerlei handelingen geoefend worden zoals injecteren, stomazorg, katheteriseren, enzovoorts. De tafels in het lokaal zijn aan elkaar geschakeld als een vergaderopstelling, zodat met elkaar in de les gediscussieerd kan worden en geleerd kan worden van elkaar. En aan het plafond hangt een beamer, die ervoor zorgt dat op het schoolbord een film kan worden geprojecteerd.

Op de pop kunnen allerlei handelingen geoefend worden zoals injecteren, stomazorg, katheteriseren, enzovoorts

O ja, voor de iets ouderen onder ons ... U denkt misschien aan een zwart schoolbord met witte krijtjes, maar ook die tijd is voorbij! In dit lokaal staat een wit schoolbord waarop je met een speciale stift kunt schrijven, maar je kunt dus ook op dat schoolbord het een en ander projecteren.

Verder staan er tilliften en kasten vol materialen om mee te oefenen. Leren in het leslokaal is dan ook vooral veel doen en dat is dus zo dynamisch als Linda zelf.

Naast het praktijklokaal is er nog een leslokaal en worden er op alle locaties in allerlei ruimtes lessen

en trainingen gegeven. Zodra ons nieuwbouwproject 'HavenVeste' gereed is, zal het Leer- en Ontwikkelcentrum daar naartoe verhuizen. Dat is heel fijn omdat daar meer ruimtes worden ingericht, om het leren en ontwikkelen nog beter mogelijk te kunnen maken, aldus Linda.

Leren moet leuk zijn

Linda sloot het interview af door te zeggen dat leren vooral leuk moet zijn. "Wij willen onze medewerkers verleiden tot effectief leren," zei zij. En daar ben ik het helemaal mee eens!

Muziek verbindt

Door Carien Kemink

Die titel behoeft geen uitleg. Muziek verbindt mensen, heeft het altijd gedaan en dat zal in de toekomst zeker zo blijven. Muziek brengt mensen dicht bij elkaar, het overbrugt afstanden. En 'afstand' was wel het codewoord de afgelopen maanden.

Ook in coronatijd is er veel muziek geweest. De muziek kon helaas niet naar binnen, maar de bewoners van onze verzorgingscentra konden wel naar buiten. Buiten, dat wilde dan zeggen, op je balkonnetje of op gepaste afstand beneden op of naast het grasveld. Mensen worden heel creatief en wisten zo, juist in die moeilijke tijden, bewoners tóch dicht bij elkaar te brengen. Niet fysiek maar bewegingen en klanken bereiken iedereen. Wat hebben we niet allemaal voorbij zien komen in Vaartland: dansgroepen, draaiorgels, zangers in alle soorten en maten. Wat we vooral zagen tijdens de diverse optredens was de dankbaarheid van de mensen, dat ze op iets onverwachts werden getraceerd in een periode dat er weinig of geen aanloop was, en waar de dagen zich allemaal op dezelfde manier wat saai aaneenregen. De mensen snakten naar wat vertier en gezellig-

heid, naar elkaar, de praatjes over en weer, het gezamenlijk eten, kortom, muziek werkte en werkt altijd therapeutisch. Hoe geweldig is het daarom, dat er voor het eerst sinds lange tijd weer een optreden in de Grote Vaart was, waarbij 33 mensen samen genoten van Suzanne Zijderveld, een begenadigd harpiste. Zij speelde niet alleen ontroerend mooi, maar vertelde de mensen ook hoe zo'n harp precies werkt. Dit alles onder het genot van een wijntje en/of advocaatje, u begrijpt wel, de stemming was opperbest. Hopelijk is dit optreden weer de aftrap van een heleboel activiteit op het gebied van het samen beleven van cultuur. Op het moment van schrijven gaat het gelukkig erg goed in Nederland, en de bewoners van Vaartland, maar zeker ook de bewoners van alle andere zorgcentra, zullen alle maatregelen handhaven die nodig zijn om de cultuur weer binnen te halen en de corona buiten te houden!

Benieuwd naar de muziek van Suzanne Zijderveld? Beluister hier haar versie van Arcade van Duncan Laurence.

De werkdag van ...

Anette, Ceciel en Karin op de revalidatieafdeling

Door Jacqueline van der Pijl

Frankeland heeft een revalidatieafdeling voor ouderen. Wat gebeurt daar nu precies?

“Mensen met loopproblemen weer vol vertrouwen en op een verantwoorde manier naar huis zien gaan, daar doen wij het voor.” Met deze woorden opent Anette Rijdsdijk, subhoofd van de revalidatieafdeling, het gesprek. In de sfeervolle brasserie van Frankeland spreek ik met Anette en haar collega's Ceciel Kip (maatschappelijk werk) en Karin Bosma (fysiotherapeut).

Net dat ene zetje

“Bij ons op de afdeling komen ouderen om bijvoorbeeld aan te sterken na ziekte, te revalideren na een operatie van een heup of knie en mensen met Parkinson. De bedoeling is dat ze na een kort

verblijf weer terugkeren naar een veilige thuis-situatie. En daar staat een heel team voor klaar, waaronder drie vaste fysiotherapeuten. Zij bepalen onder meer welke transfers een cliënt moet maken. Denk daarbij aan het opstaan uit een stoel of het gaan zitten op een bed. Gaat dit niet goed, dan roept het verplegend personeel de hulp van de fysiotherapeut in. Zij kunnen mensen net dat ene ‘zetje’ geven, waardoor ze weer vertrouwen in zichzelf krijgen,” vertelt Anette enthousiast.

Denken in mogelijkheden

“In de regel denken ouderen dat ze langzaam herstellen en dat ze daardoor lang bij ons moeten blijven, maar niets is minder waar,” vertelt Ceciel. “Vaak kunnen revalidanten binnen een week al lopen met een rollator en zo'n ‘overwinning’ werkt

als een katalysator. Je ziet de motivatie en het vertrouwen groeien om weer snel naar huis te gaan. Bewegen heeft dus niet alleen een positieve invloed op het leerproces, maar ook op de mindset van onze cliënten. Eerst denken ze dat ze weinig kunnen, maar dat beeld draait al snel om naar denken in mogelijkheden.”

De kracht van teamwork

Frankeland beschikt over een kleine behandelruimte op de afdeling met een loopbrug, schoudertrainer en fietsen en een oefenzaal op afdeling 2. Daar helpt een vast team fysiotherapeuten de mensen weer op de been. “Wij beoordelen het bewegen, maar uiteindelijk moeten we het met elkaar doen,” zegt Karin. “Herstelt een cliënt anders dan verwacht, dan koppelt het verplegend

In de regel denken ouderen dat ze langzaam herstellen en dat ze daardoor lang bij ons moeten blijven, maar niets is minder waar

personeel dat aan ons terug. Zij zijn de spil van de afdeling. Zo krijgen wij een goed beeld van de cliënt over de hele dag. Het is dus vooral teamwork wat we doen. De verzorgenden en verpleegkundigen zijn de vertrouwenspersonen van onze cliënten. Zij beuren hen op als het even niet goed gaat.”

Regie in eigen hand

“Voor de revalidanten helpt het wanneer je een bepaald doel koppelt aan de bewegingen die je daarvoor moet kunnen maken. Dan weet je namelijk precies waarvoor je het doet,” vertelt Karin. “Dus: wil je koffie voor jezelf kunnen zetten? Of, misschien nog wel belangrijker: wil je thuis weer zelfstandig naar het toilet kunnen? Dan is het nu eenmaal nodig om op te kunnen staan. Zo laten we de regie zoveel mogelijk bij de cliënten, zodat ze overal de situatie de baas zijn. En de verzorgenden en verpleegkundigen helpen hen daarbij, dag en nacht!”

De route naar Frankeland

De route naar kortdurige zorg in Frankeland wordt bepaald in het ziekenhuis. “Daar komen de aanmeldingen vandaan,” zegt Ceciel. “Ik verwerk deze aanmeldingen in een online systeem (Point) en beoordeel ze vervolgens op leeftijd en zorgverzekeraar. De leeftijdsgrens is 67 jaar, daaronder mogen wij niet revalideren, tenzij er sprake is van complexe immobiliteit. Verder bekijk ik de gegevens van de cliënt voor wat betreft somatische problematiek of psychogeriatric (PG). In PG zijn we niet gespecialiseerd, dus daar zijn we iets terughoudender in.”

“De specialist ouderengeneeskunde (SO) beoordeelt de aanvraag op het medische vlak,” vervolgt Ceciel haar verhaal. “Vaak gaat het om herstel na een knie- of heupoperatie of aansterken na een urineweginfectie. Woont iemand zelfstandig en kan diegene binnen korte termijn weer naar huis, dan stem ik met de specialist af wanneer de revalidant bij ons kan komen. Vaak kan dat al de volgende werkdag. Vervolgens informeer ik het ziekenhuis, ons vaste team en de zorgverzekeraar voor de financiering.”

“Als laatste, maar zeker niet onbelangrijk, bel ik de contactpersoon van de revalidant om een afspraak te maken voor het intakegesprek. Tijdens de intake bespreek ik met de revalidant en zijn naasten het

Warmte en veiligheid, dat is wat wij onze revalidanten willen bieden

herstelplan met als doel terugkeer naar een veilige thuissituatie. De meeste aanmeldingen die nu bij ons binnenkomen, zijn al voor de volgende dag. Dat wil zeggen dag één operatie, een nacht slapen, dag twee aankomst op onze revalidatieafdeling”.

Eenmaal in Frankeland

Op dag één vindt er een opnamegesprek plaats dat wordt afgenomen door de verzorgende en de specialist ouderengeneeskunde. Op dag twee volgt de maatschappelijk werkende en de fysiotherapeut. Daarnaast heeft elke cliënt een persoonlijk begeleider. Zij zijn allemaal onderdeel van een multidisciplinair team dat wekelijks bij elkaar komt, inclusief een diëtiste, ergotherapeut, psycholoog en logopedist.

Weer naar huis

“Soms komt een ontslagbespreking voor het gevoel van de revalidant wat snel, maar samen zorgen we ervoor dat het gaat lukken. Warmte en veiligheid, dat is wat wij onze revalidanten willen bieden. Zelfvertrouwen, tips en tricks van de fysiotherapeut en extra hulpmiddelen maken ook het verschil. Thuis beschikken cliënten bijvoorbeeld niet over een douchestoel. Mocht dat een probleem zijn, dan proberen wij dat met elkaar te regelen,” aldus Karin.

Revalidant Johanna de Ruiter voegt graag nog even toe dat het op de revalidatieafdeling goed geregeld is. “Het is toch alleen maar luxe hier,” zegt ze stralend.

Alzheimer Café, Parkinson Café en Roze Salon weer van start

Goed nieuws! In september gaan wij weer beginnen met onze grote activiteiten. Wees welkom!

Alzheimer Café

Elke tweede dinsdag van de maand organiseert de Frankelandgroep een Alzheimer Café in Frankeland, te beginnen op 14 september. Inloop: 19.00 uur.

Parkinson Café

Het Parkinson Café zal om de maand op de derde dinsdag gehouden worden, te beginnen op 21 september. Inloop: 19.00 uur.

Roze Salon

Ook de Roze Salon zal na de zomer weer starten! De exacte data zijn nog niet bekend.

Houd onze website in de gaten voor alle data en programma's. www.frankelandgroep.nl

Klachtenfunctionaris/ vertrouwenspersoon

De klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon voor bewoners en cliënten van de Frankelandgroep is mevrouw Els Nauta.

Zij is bereikbaar via de receptie van Frankeland, telefoon 010 - 426 49 25, of per e-mail: e.nauta@frankelandgroep.nl.

Uitkomsten cliëntenraadpleging bekend

Door Els Nauta

Onderzoeksbureau Facit heeft in de maanden juni en juli 2021 onderzocht wat bewoners/cliënten en vertegenwoordigers zorg vinden van onze zorg- en dienstverlening. De cliëntenraadpleging omvat meerdere thema's waar zij hun mening over konden geven. U kunt hierbij denken aan thema's, zoals afspraken en overleg, communicatie, contact met medewerkers, deskundigheid, woon- en leefomstandigheden, activiteiten/welzijn en maaltijden.

De cliëntenraadpleging is afgenomen bij:

- somatische bewoners van onze locaties (met interviews);
- vertegenwoordigers zorg van de psychogeriatrische bewoners van onze locaties (met vragenlijsten);
- cliënten van de Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep die ondersteuning bij het huishouden ontvangen (met vragenlijsten).

En de uitkomsten? Daar zijn we heel blij mee!

In de tabel op de pagina hiernaast ziet u de NPS-scores op een rijtje. De NPS staat voor Net Promoter Score en deze score geeft het percentage bewoners/cliënten en vertegenwoordigers dat een 8, 9 of 10 voor de Frankelandgroep heeft gegeven.

Top 3 positieve beoordelingen

Bewoners

- bewoners voelen zich veilig binnen de locatie
- zorgmedewerkers nemen gezondheidsklachten van bewoner serieus
- zorgmedewerkers werken vakkundig.

Vertegenwoordigers zorg

- maaltijden (genoeg tijd om te eten en maaltijden zien er verzorgd uit)
- vertegenwoordigers weten bij wie ze terecht kunnen voor vragen en problemen
- zorgmedewerkers nemen gezondheidsklachten van bewoner serieus.

Cliënten met ondersteuning bij het huishouden

- bejegening door de huishoudelijk medewerker
- betrouwbaarheid van de huishoudelijk medewerker
- effectiviteit van de huishoudelijke ondersteuning (rekening houden met wat de cliënt wel en niet meer zelf kan en cliënt kan zich dankzij ondersteuning beter redden en meer dingen doen die hij/zij belangrijk vindt).

Percentage promotors	Bewoners	Vertegenwoordigers zorg	Cliënten met ondersteuning bij het huishouden
Harg-Spaland	80%	78%	
Jacobs Gasthuis	100%	n.v.t.	
Schiewaegh	70%	74%	
Zorgcentrum Frankeland (Liduinahof)	94%	n.v.t.	
Verpleeghuis Frankeland	89%	98%	
Vaartland	100%	81%	
Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep			95%
Frankelandgroep totaal	88%	86%	95%

Minst positieve antwoorden

Bewoners

- beschikbaarheid personeel (30% van de geïnterviewde bewoners geeft dit aan).

Vertegenwoordigers zorg

- activiteiten sluiten onvoldoende aan op wat de bewoner leuk vindt (29% van de vertegenwoordigers zorg geeft dit in de vragenlijst aan).

Cliënten TOF wijk

- afspraken met de huishoudelijk medewerker; mondeling bespreken en evalueren van werkafspraken (12% van de cliënten geeft dit in de vragenlijst aan).

Deze aandachtspunten gaan we verder onderzoeken en mee aan de slag.

Conclusie?

De hierboven genoemde uitkomsten en scores liggen (ver) boven het landelijk gemiddelde. Dat zijn (weer) uitslagen om trots op te zijn en dat zijn we dan ook!

Kies jouw visiteclub en doe mee!

De Frankelandgroep heeft verschillende visiteclubs waar zelfstandig wonende senioren uit Schiedam en Vlaardingen elkaar kunnen ontmoeten. Wilt u (meer) in contact komen met andere senioren en/of meedoen aan leuke activiteiten? Wees welkom en doe mee!

Visiteclubs bestaan uit vaste groepen van acht tot tien deelnemers die één keer per week bij elkaar komen. Bij een visiteclub kunt u in contact komen met andere senioren, een gezamenlijke hobby uitoefenen en/of kennis maken met nieuwe vrijetijdsbestedingen.

Van schilderen tot koken tot sporten: voor ieder wat wils

Er zijn verschillende soorten visiteclubs bij de Frankelandgroep:

- algemene visiteclubs, waar u een gezellige dag heeft met andere senioren en wekelijks met elkaar bespreekt hoe u met elkaar de dag wilt invullen.
- specifieke visiteclubs, waarbij een gezamenlijke interesse centraal staat. Zo is er een visiteclub die zich vooral richt op creatieve activiteiten. U kunt hierbij denken aan schilderen, tekenen, boetseren en werken met mozaïek.
- een visiteclub voor senioren met lichte geheugenproblemen. Deze visiteclub is specifiek afgestemd op de wensen en behoeften van de meer kwetsbare oudere met lichte geheugenproblemen. Er is sprake van een meer gestructureerde daginvulling met vaste momenten, activiteiten en ontspanning. Deze visiteclub kan mantelzorgers verlichting geven in de thuissituatie.

- een visiteclub voor mensen met Parkinson. Deze visiteclub biedt senioren met Parkinson een gezellige middag waar volop aandacht en ruimte is voor ontspanning, beweegactiviteiten, het onderlinge gesprek en lotgenotencontact.
- een sport visiteclub om wekelijks in een ontspannen sfeer met elkaar te kunnen sporten in onze gezellige fitnessruimte.

Meer weten of aanmelden

Wij hopen u te mogen begroeten bij één van onze gezellige visiteclubs! Als u vragen heeft over data en tijden en/of als u zich wilt aanmelden, dan kunt u telefonisch of per e-mail contact opnemen met één van de coördinatoren van de visiteclubs.

Annouk Nagelhout voor de visiteclubs in Frankeland, Jacobs Gasthuis en de vitaliteitstrainingen

☎ 010 - 426 49 25

✉ A.Nagelhout@frankelandgroep.nl

Sylvana van Maren voor de visiteclubs in Harg-Spaland

☎ 010 - 247 55 55

✉ S.vanMaren@frankelandgroep.nl

Gezellig gesprek in de tuinserre van Schiewaegh

Door Rob Besseling

Miniatuur

Soms biedt het leven onbedoeld en schijnbaar toevallig een kans om iets goeds, iets duurzaam te doen. Zo vond een collega van Corrie Leroy een tijdje geleden in een vuilcontainer een miniatuur draaiorgel. Het speelgoed was compleet met speeldoos. En het mooiste was dat het apparaat nog goed werkte.

Geldbakjes

Corrie had het meegenomen toen ze met de leden van de herinneringsgroep op een mooie, zomerse dag in de pas heropende tuin van Schiewaegh was gaan zitten. Het onderwerp was 'Schiedam in het algemeen'. De draaiorgelmuziek herinnerde een aantal bewoners meteen aan het winkelen op de Hoogstraat, waar vroeger vrijwel iedere zaterdag een draaiorgel stond te spelen en de eigenaren

met hun geldbakjes stonden te schudden, contact makend met het winkelende publiek.

Gevoelens

Ook de meegenomen foto's waren aanleiding voor veel verhalen over Schiedam. Gezellige herinneringen die in slaap gevallen gevoelens weer wakker kregen en zorgden voor nieuwe energie. De tuin is nog niet helemaal compleet. Er moet nog een aantal zaken worden geregeld en alle aanplant moet nog groeien. Toch zaten we lekker beschut achter de struiken, dit geeft ook meer privacy, door de veranderde indeling. De tuin oogt heel uitnodigend, zo kwamen er ook bewoners de tuin in die zich niet voor de bijeenkomst hadden opgegeven, maar zich door de gezelligheid toch lieten verleiden om over hun eigen verleden in Schiedam te vertellen.

Stage lopen bij Harg-Spaland

Door Marlies Engel

De Frankelandgroep is een erkend leerbedrijf. Dat houdt in dat er vanuit verschillende opleidingen studenten stage bij ons kunnen lopen. Wij vinden dat heel belangrijk, want die stagiairs, dat zijn onze toekomstige werknemers! Van onze activiteitenbegeleider op de derde etage hoorde ik dat wij op dit moment bij de activiteitenbegeleiding op Harg-Spaland een groepje heel enthousiaste jongelui hebben rondlopen. Of daar niet een leuk artikeltje in zit? Ik ben ook wel benieuwd naar deze jonge mensen. Dus ja hoor, vraag maar of ze zin hebben om door mij geïnterviewd te worden.

Zo gezegd, zo gedaan. En warempel, de drie stagiairs hebben er zin in! Zelfs zó veel, dat ze dezelfde dag nog bij me op de stoep staan. Eentje komt er zelfs voor terug! Door zoveel enthousiasme word ik een beetje overvallen, ik heb mijn vragen niet eens fatsoenlijk voor kunnen bereiden. Maar ik gok op mijn improvisatietalent. En een paar vragen liggen natuurlijk wel voor de hand: Welke opleiding doen ze? Is het werk een beetje wat ze ervan verwachtten? En hebben ze het naar hun zin?

Martijn (rechts op de foto)

Albeda College

Het is stralend weer, dus we strijken met zijn vieren neer in de tuin van Harg-Spaland. In de schaduw, want het zonnetje geeft zo halverwege juni flink wat warmte af! Eerst doen we een voorstelrondje, want ik ken niet alle stagiairs. Ik zit aan tafel met een jongedame, Eibttesem El Amine, en twee jongheeren, Angomar de Jongh en Martijn Peeters. Alle drie volgen ze een opleiding aan het Albeda College. Wel alle drie een andere opleiding, namelijk sociaal werk, maatschappelijke zorg en begeleiding specifieke doelgroepen. Het is dus best toevallig dat ze allemaal hier stage lopen bij de activiteitenbegeleiding.

Het vraagt nu heel veel flexibiliteit en energie. Maar het geeft wel heel veel voldoening als het lukt

Band

Angomar vertelt dat hij zijn opleiding bewust zo breed mogelijk wil maken. Hij heeft voor hij bij ons kwam werken dan ook al stage gelopen in de gehandicaptenzorg. Dat is echt iets heel anders. Hij had totaal geen ervaring met mensen op een psychogeriatrische afdeling en is er naar eigen zeggen helemaal blanco ingestapt. Waar hij echt aan moest wennen, is het overlijden van bewoners waar hij net een band mee had opgebouwd. Ja, ik kan me voorstellen dat dat in de gehandicaptenzorg minder voorkomt dan bij ons. Ook vindt hij het lastig om te gaan met bewoners met onbegrepen gedrag. Maar dat wordt vanzelf beter nu hij de bewoners beter leert kennen.

Afkijken

Eibttesem vindt dat onbegrepen gedrag ook ingewikkeld. Het kost haar veel energie om dingen uit te leggen en te moeten blijven herhalen. Intussen heeft ze, door af te kijken hoe vaste medewerkers dat doen, om leren gaan met de verschillende bewoners. Ze vertelt dat ze hierover geen les of workshop of zo krijgen op school. Dat vindt ze wel jammer, want het vraagt nu heel veel flexibiliteit en energie. Maar het geeft wel heel veel voldoening als het lukt!

Onmisbaar

Op mijn vraag of de theorie die ze leren op school overeenkomt met de praktijk, antwoorden ze dat stages echt onmisbaar zijn. Zeker nu ze de afgelopen tijd door corona vooral online les hebben gehad. Dat is toch echt wel heel iets anders en bereidt je niet helemaal voor op het echte werk. Martijn vindt dat school de online lessen gelukkig

Eibttesem

wel heel goed op orde heeft. Hun week ziet er als volgt uit: een dag school, een dag online les en drie dagen werken op het stage-adres. Martijn werkt daarnaast ook nog in de supermarkt, hij is zeven dagen per week bezig. Een echte bezige bij, dus.

Huiskamer

Alle drie werken ze ook in de huiskamers op afdeling 2 en 3. Vanwege de beperkingen door corona hebben ze heel veel een-op-een activiteiten gedaan. Helaas konden er de afgelopen tijd geen (grote) groepsactiviteiten georganiseerd worden. Daarom willen ze alle drie hun volgende stage ook hier doen, om daar ook ervaring mee op te kunnen doen.

Pinterest

En wat doen ze dan zoal met de bewoners, daar ben ik wel benieuwd naar. Nou, dat blijkt echt van alles te zijn. Uiteraard maken ze regelmatig een praatje, want die persoonlijke aandacht is waar het om gaat. Dan leer je mensen ook beter kennen en kun je het aanbod activiteiten goed afstemmen op het individu. De activiteiten zijn hoogtepunten van de dag voor de bewoners. Iedereen krijgt dus de activiteit aangeboden waar hij of zij blij van wordt. Soms is dat een puzzel, maar er wordt ook in kleine groepjes bingo gespeeld. En natuurlijk wordt er geknutseld. Vooral Eibttesem is enthousiast knutselaar. Voor inspiratie kijkt ze veel op Pinterest. Dat is een digitaal platform waarop mensen van over de hele wereld foto's en filmpjes kunnen plaatsen en delen. De beide mannen geven aan dat knutselen niet echt 'hun ding' is, maar ieder zijn kwaliteiten, nietwaar?

Angomar vertelt dat een bewoonster hem bijles wilde geven over het versieren van vrouwen

Waardering

En waar worden onze stagiairs nou vrolijk van als het om het werk gaat? Hierin zijn ze unaniem; de waardering van de bewoners. Ze worden heel vrolijk als bewoners vragen: "Wanneer komen jullie weer?" Dan gaan ze echt met een goed gevoel naar huis. En ik wil ook wel weten of ze vanuit de organisatie waardering krijgen, en hoe ze de begeleiding ervaren. Ze vinden alle drie dat dit een zeer prettige plek is voor een stage. De ontvangst was heel warm en hartelijk en de begeleiding is hier heel goed. De activiteitenbegeleiders geven hun veel vertrouwen en ze krijgen veel zelfstandigheid. Dat is fijn werken! En ze kunnen altijd met vragen terecht bij de collega's, ook uit de zorg. Bijvoorbeeld, zoals al eerder verteld, bij onbegrepen gedrag.

Slappe lach

En willen ze op basis van hun ervaring hier nu ook in de ouderenzorg gaan werken? Angomar vertelt dat hij hierna naar het hbo wil, maar hij weet nog niet precies welke richting. Wel iets met zorg. Martijn en Eibttesem weten het nog niet. Maar ze hebben het hier in ieder geval heel erg naar hun zin. Ze hebben regelmatig erg veel lol. Angomar vertelt dat een bewoonster hem bijles wilde geven over het versieren van vrouwen. Dat leverde een hele huiskamer op met de slappe lach. En een dag niet gelachen is een dag niet geleefd, dat geldt ook voor mensen in het verpleeghuis.

Dank jullie wel, lieve stagiairs, voor het laten lachen van onze bewoners!

Exposities

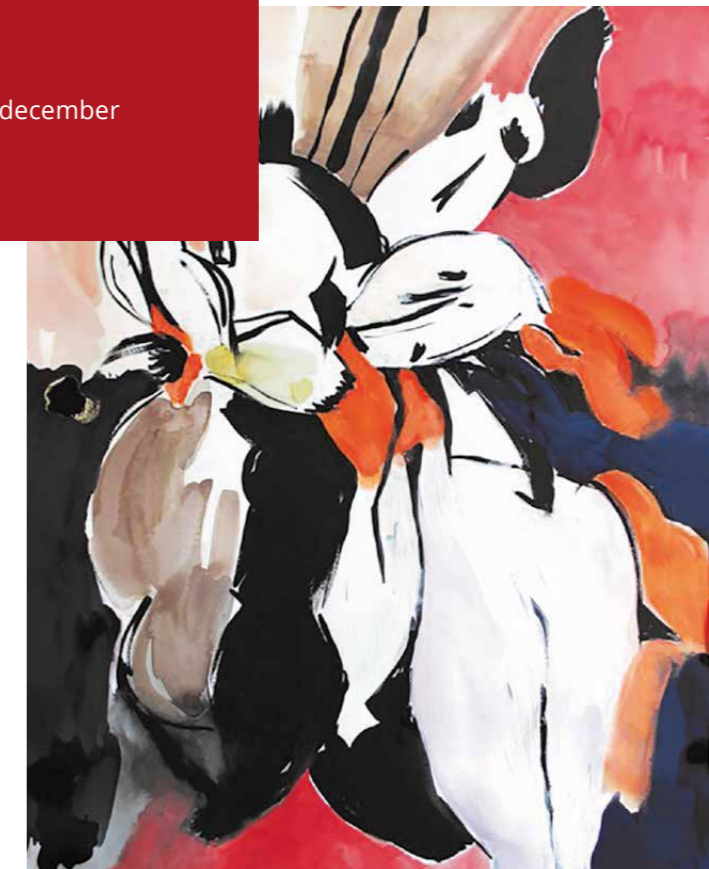

Frankeland

Wie Margot Postma
Wanneer 2 september tot 6 december
Wat collages en gelliplate kunst

Jacobs Gasthuis

Wie Annelotte Vos
Wanneer 2 september tot 6 december
Wat kleurrijke kunst

Van brommerhelm op een felroze post-it tot een stortvloed aan ideeën

Door Astrid Boonstoppel

Gewapend met een ontwapenende eerlijkheid en een fikse dosis humor wist freelance tekstschrijver en eindredacteur Bregtje Knaap de volledige redactie van Frankelandgroep Nieuws te verleiden om buiten de gebruikelijke paden te denken: te associëren zelfs, niet alleen met woorden maar ook met zelfgemaakte tekeningen totdat ... er een stortvloed aan frisse ideeën voor Frankelandgroep Nieuws ontstond. Zomaar, daar, in Rockanje, op een beleidsdag tijdens een ietwat grijze donderdagochtend in juli.

De inspirerende workshop 'Interviewtechnieken' zorgde ervoor (weliswaar na individueel wat 'huiswerk' te hebben moeten maken, maar dat mocht de pret absoluut niet drukken) dat de creativiteit en innovatieve gedachten loskwamen. Van korte tekstsuggesties tot complete nieuwe rubrieken; als de inspiratie eenmaal stroomt, blijkt het onmogelijk om de enthousiaste redactieleden van FGN te stoppen.

De resultaten namen wij uiteraard mee naar huis en daar zult u in komende edities kennis mee kunnen gaan maken!

Fit zonder sportschool

Wil jij:

1. Superfit blijven (of worden) zonder naar de sportschool te hoeven? ;-)
2. Een glimlach op het gezicht van onze bewoners en cliënten toveren?
3. Een lekker zakcentje verdienen?

Help ons uit de brand!

Bezorg één keer per twee maanden ons glossy magazine Frankelandgroep Nieuws (in Schiedam of Vlaardingingen) en help onze bewoners aan hun tweemaandelijks dosis artikelen, foto's, reportages, interviews, puzzels en nog veel meer.

Klinkt goed?

Dat dachten wij ook! Want je kunt ook nog eens rekenen op:

- een oproepcontract bij een organisatie waar kwaliteit en trots het allerbelangrijkste zijn;
- een salaris volgens het Wettelijk Minimum (jeugd)Loon op basis van leeftijd;
- 8% vakantiegeld en 8,33% eindejaarsuitkering;

- een kilometervergoeding op basis van zowel woon-werk als werk-werk verkeer;
- toegang tot de trainingsbibliotheek van GoodHabit, waar je laagdrempelig jezelf online kan blijven ontwikkelen;
- en vele andere prettige arbeidsvoorwaarden, zoals fietsenplan, collectiviteitskorting bij zorgverzekeraar DSW, collectieve pensioenregeling bij PFZW en voordelig gebruikmaken van onze vakantievilla's in Rockanje en Calpe (Spanje).

Word jij onze bezorger?

Reageer dan snel op onze vacature. Wij kunnen niet wachten om je te ontmoeten!

P.S. Bezorgen op de scooter/met de auto kan natuurlijk ook gewoon :-)

Meer weten of juist direct reageren? Check www.werkenbijfrankelandgroep.nl.

Natuur-rijk Schiedam

De gaasvlieg

Door Ad Bakker

De gaasvlieg (of ook wel goudoogje) eet bladluizen, stuifmeel en nectar en heel soms lust de gaasvlieg ook wel eens een bloemblaadje. Maar ze zijn niet schadelijk, juist het tegenovergestelde is waar.

Omdat zowel de larven als de volwassen gaasvliegen veel luizen eten zijn ze juist heel welkom. Je ziet ze niet zo veel, omdat het vooral avond- en nachtdieren zijn. Eigenlijk klopt de naam gaasvlieg niet, want het zijn geen vliegen maar netvleugeligen. Deze naam hebben ze uiteraard te danken aan hun grote doorzichtige vleugels, die door de zichtbare aderen op een gevlochten net lijken. Ze worden tussen de 2,5 en 3 cm groot. Het liefst verblijven ze op open velden en langs de randen van het bos.

In Nederland komen er ongeveer 20 soorten gaasvliegen voor. De meest voorkomende is de groene gaasvlieg. Ze komen overal ter wereld voor, behalve in erg koude streken. Het vrouwtje van de gaasvlieg kan tot 500 eitjes leggen. Deze eitjes legt ze op een blad. Ze staan op steeltjes om rovers te misleiden. De weg naar de volwassenheid gaat over drie etappes: eitje, larve (die afhankelijk van de soort een verschillend aantal malen vervellen) en zich dan verpoppen waarna de gaasvlieg uit de pop

kruipt. De totale ontwikkeling duurt 1 à 2 maanden, afhankelijk van de temperatuur.

De larven van de gaasvlieg zijn meestal heel erg goed gecamoufleerd. Als ze een luis of een ander diertje hebben leeggezogen plakken ze de overblijfselen hiervan op hun rug, alsof het trofeeën zijn. Foto 1 is een bijzondere foto omdat dat bij deze larve (nog) niet het geval is. De vervaarlijk uitzierende tang waar hij luizen mee pakt is op deze foto wel heel goed te zien. Op de andere foto (foto 2) van een larve is de camouflage wel goed zichtbaar. Door deze camouflage denken jagers (waaronder vogels) dat het stof is of zo. Als je ze met het blote oog bekijkt lijken het ook wel stofjes op een blad. Totdat ze zich bewegen! Dat is best grappig om te zien, een bewegend 'stofje'!

De volwassen dieren overwinteren door zich te verschuilen in spleten en scheuren van bomen en in opgestapeld hout en opgerolde bladeren. Het gebeurt zelfs dat ze bij ons binnen overwinteren,

zoals de lieveheersbeestjes dat ook regelmatig in grote getalen doen. Ook als ze in de late herfst verpoppen kunnen ze onze winters overleven.

De gaasvlieg komt op het licht af. Als je bij een open veld woont heb je misschien wel eens meegemaakt dat ze naar binnen proberen te komen. Dat is de enige overlast die ze kunnen geven, want het zijn vooral erg nuttige beestjes die het aantal luizen binnen de perken houdt. Ze worden in het buitenland dan ook wel gekweekt om luizenplagen op te helpen lossen.

Dus al met al een mooi en bijzonder beestje met twee verschillende gezichten. En dan kunnen ze ook nog een knap kunstje uitvoeren. Ze kunnen namelijk verkleuren! Weliswaar niet zo snel en sterk als een kameleon, maar ze kunnen van groen (foto 3) naar bruin (foto 4) verkleuren. Sommigen beweren dat ze zelfs ook naar de kleur blauw kunnen verkleuren. Maar dat heb ik (helaas) nog nooit gezien.

Willem, coach voor zieke bewoners

Door Rob Besseling

Willem

Vrijwilligster Toni de Wit, die gewoonlijk op afdeling Diamant werkt, kwam recentelijk op bezoek op afdeling Saffier, ook psychiatrische zorg. "Zij had Willem, haar golden retriever, bij zich en wandelde rustig langs de bewoners van deze afdeling om de hond een beetje contact met hen te laten maken," vertelt Corrie Leroy. "En dat lukte. Willem, tien jaar oud, bleek een wijze coach voor de zieke bewoners. Hij is natuurlijk al een wat oudere hond en hij heeft een rustige en bedaarde uitstraling, zo van: 'mij maak je niet meer gek.' Zodra hij bij een bewoner ging staan en deze in de gaten had dat hij er was, veranderde er iets in de bewoner. Dat zagen we gebeuren. We zagen dat hij of zij Willem probeerde aan te raken en probeerde het dier te knuffelen en tegen zich aan te drukken. Ze probeerden contact met het dier te maken."

Gevoel

"Als de bewoner, waar Willem bij staat, een gevoel heeft bij zijn aanwezigheid dan pakt Willem dat feilloos op," gaat Corrie verder. "Diepdementerenden reageren meestal goed zodra ze het dier fysiek kunnen voelen, kunnen aanraken. Sommigen willen Willem dan meteen een hondenbrokje geven dat Toni dan bij zich heeft en aan de bewoner aanbiedt om aan de hond te geven. De bewoners worden er blij van, dat zien we aan de glimlach die eigenlijk meteen op het oude gezicht verschijnt. De bewoner verandert en we vermoeden dat de bewoners gelukkiger zijn als ze lichamelijk contact met het dier kunnen maken en er geen moeite voor hoeven te doen om het contact even te laten duren, want Willem is een en al rust en bereidwilligheid."

Willem heeft de nodige opleidingen met succes afgerond: een puppycursus en twee trainingen goed leren luisteren en opdrachten uitvoeren.

Snuit

Soms is het nodig om de bewoner te helpen om het contact te maken. Dan helpt een zorgcollega de bewoner door zijn of haar hand rustig naar de hond toe te bewegen en deze op de snuit of rug van Willem te leggen. En Willem? Die vindt alles prima.

Workshop Bob Ross

Door Rob Besseling

Oefentherapeut

Henny Hofman en Annemieke Vernie werken als vrijwilliger in Schiewaegh waar ze activiteitenbegeleidster Corrie Leroy assisteren bij de schilderclub. Henny heeft altijd een heleboel praktische oplossingen en ideeën die tijdens de bijeenkomsten goed van pas komen.

Annemieke deed eerder ervaring op in een fysiotherapie team in Den Haag als Cesar oefentherapeut. Nu, na een zwangerschap en na corona, is zij zelfstandig ondernemer en heeft ze tijd om als vrijwilliger te werken met onze bewoners. Ook zij zit boordevol ideeën. Een daarvan is schilderen zoals de wereldberoemde Bob Ross dat deed.

Oefenen

“We hebben drie keer een workshop van een uur gedaan,” vertelt Corrie mij. “Annemiek en ik geven samen de workshops aan bewoners van de afdelingen psychogeriatrische en somatische zorg. Ook huurders van een appartement in de Matlinge kunnen incidenteel in overleg aansluiten, en mogelijk in een ander project eens mensen uit onze wijk. We werken steeds met ongeveer tien deelnemers.”

Huiskamer

Doordat de coronapandemie het gewone werken onmogelijk maakte en Annemieke naar zinvolle tijdsbesteding zocht, was het een van haar ideeën om in haar eigen huiskamer schilderworkshops te geven in kleine kring: familie- en vriendinnengroepjes. “Gewoon, om te oefenen. Al gauw zagen wij voor de bewoners in Schiewaegh een mooie kans voor een interessante activiteit. We dachten goed na over de vraag hoe dat met deze groep het beste kon worden gedaan en het plan was snel gemaakt.” Twee trots glimlachende gezichten ...

Spatten

“We gebruiken alleen bepaalde verf- en andere materialen om spatten en morsen zoveel mogelijk te beperken. Als de deelnemers er klaar voor zijn laten we een filmpje van Bob zien, terwijl hij het schilderij maakt dat wij in de opdracht aan de bewoners hebben opgenomen. Ze kunnen dus zien welke technieken hij gebruikt, hoe hij schildert en dat kunnen wij verder aan de deelnemers toelichten. En daarna gaan ze hun eigen kunstwerk maken.”

Genieten

Ook zijn er kwetsbare deelnemers die niet veel meer willen ondernemen maar toch uitgenodigd worden. “We hebben gemerkt dat ze door hun aanwezigheid bij de activiteit weer voorzichtig in contact komen met hun eigen emoties door de manier waarop de andere deelnemers genieten van de workshop. Er was een deelnemer die niet meer kan praten, maar toch wist hij ons na afloop duidelijk te maken dat hij heel veel plezier had gehad tijdens de workshop.”

Verhalen

“We merken dat de deelnemers aan de workshop het liefst de hele dag willen blijven schilderen. Want ze zijn bij elkaar, het is gezellig, sommige mensen beginnen verhalen te vertellen die anderen ook weer inspireren om over zichzelf te beginnen. En het zijn bewoners van verschillende afdelingen, die elkaar weer in de workshop terugzien. Zo geeft een schilderij met een bergtafereel aanleiding om over skitochten te vertellen die een deelnemer heeft gemaakt.”

Afremmen

“Soms heb je als toeschouwer twijfels over wat het kunstwerk, dat in de maak is, moet worden. En dan komen er soms toch verrassend mooie schilderijen tevoorschijn. We moeten de artiesten af en toe een beetje afremmen want ze zijn gedreven om een zo goed mogelijk kunstwerk te maken. Dan maken we duidelijk dat het goed genoeg is, dat het af is. We zien dat deelnemers later hun schilderij zien staan of hangen en dat ze weten, dat zij het hebben gemaakt.”

Belevingsgericht

Annemieke: “Ik vind het heel leuk om de activiteit te geven, ook in andere locaties of andere instellingen. Ik heb nog veel meer ideeën voor belevingsgericht werken waarmee ik aan het werk kan. Ik heb in een verpleeghuis gewerkt en ken de doelgroep goed.”

Bob Ross

‘Miljoenen mensen hebben vanaf 1983 zijn tv-serie The Joy of Painting (het plezier van schilderen, red.) gezien waarin Bob telkens binnen 26 hypnotiserende minuten een landschap neerzette. Bob Ross is een prachtig fenomeen in de populaire cultuur. Een ontwapenend blij promotor van schildervreugde die op een authentieke en laagdrempelige manier angst voor kunst maken en kunst kijken wegneemt’, aldus directeur Ype Koopmans op de website van museum MORE in Gorssel, waar tot 5 september 2021 een expositie over het werk van Bob te zien is.

Museum

Geïnteresseerd geraakt? We adviseren de lezer om de website te bezoeken van museum More. Daar staat veel uitleg om te verduidelijken waarom Bob zoveel jaren na zijn overlijden nog steeds een erg populaire schilder is. Ook onder leden van de jongere generaties ...

Scan de QR-code en u komt direct op de website

Smullen tijdens de haringmiddag

Door Kristy de Gier

Een gezellige sfeer, een mooi gedekte tafel en ... haring! Voor veel bewoners van het Jacobs Gasthuis kon het niet beter.

Meerdere bewoners heb ik horen zeggen dat de haring echt goed was, heerlijk! En dat is te zien op de foto's.

De bewoners smulden deze middag letterlijk van de Smul-/haringmiddag. Zelf ben ik geboren en woonachtig in Vlaardingen. Een echte 'haringkop' dus. De bewoners vroegen zich dan ook af waarom ik geen haring mee at, maar mijn antwoord daarop was: 'Ik als haringkop lust geen haring'.

Zo zie je maar: smaken verschillen! Ik genoot dus niet van de haring, maar wél van alle bewoners die ervan smulden.

Op de koffie bij ...

Mevrouw Leemkuil-Slotboom in Schiewaegh

Door Carien Kemink

*“Niks geen mevrouw, zeg maar gewoon je en jij en ik heet Cock.” “Met C-O-C-K?”
Ja, inderdaad. En laat ze nou ooit een kat gehad hebben, die Vledder heette. Toeval?
Dat denk ik niet.*

Maak kennis met Cock

Oké dus, Cock Leemkuil, 81 jaar jong, naar eigen zeggen tegelijk met de bommenregen van mei 1940 gedropt, in Dordrecht. Enig kind, en het enige meisje in een straat met alleen maar jongens. Als ze buiten speelt met de poppenwagen, ruilt ze die om voor de fiets van een buurjongen en dan heeft ze de grootste lol. Een stoere meid, die naast zwemmen, waterpolo en karate óók op ballet zit. Dat laatste heeft ze niet lang volgehouden. Langs zo'n barre staan en allerlei oefeningen doen, niks voor haar.

Met vlag en wimpel

Gelukkig geen nare herinneringen aan de oorlog, daarvoor was ze te klein. Na de lagere school mag ze naar het middelbaar onderwijs, want Cock is een slimme tante. Ze weet daar weinig meer van, maar deze periode verloopt zonder problemen. Ze haalt haar diploma en volgt daarna cursussen, zoals steno in Nederlands, Frans, Duits en Engels. En met ook haar boekhouden erbij krijgt ze een goede baan op kantoor, onder andere bij de Gemeente Dordrecht en bij de Holland Verzekering Maatschappij.

Verliefd

Op haar zeventiende wordt ze verliefd op Giel, maar Giel wordt door haar ouders te licht bevonden en dus afgekeurd. Zijn baan biedt te weinig perspectief en dus wordt er gezocht naar een geschiktere kandidaat. Dat wordt uiteindelijk Gerrit Leemkuil, een automonteur. Na vijf jaar verkering trouwen ze in Dordrecht. Ik vraag Cock wat er gebeurd zou zijn als haar ouders ... Dan was ze zeker met haar grote liefde getrouwd, dat zegt ze heel eerlijk. Maar goed, het loopt anders, ze gaat met Gerrit verder en het echtpaar strijkt neer in Dordrecht.

Een echte dierenvriend

Cock en Gerrit blijven kinderloos, maar Cock geeft alle liefde die ze in zich heeft, aan honden. Ze heeft er de afgelopen jaren zoveel gehad, te veel om op te noemen. Voornamelijk wolfhonden en af en toe bouviërs. Wanneer ik opschrijf 'Duitse herder' verbetert ze me. "Nee, een wolfhond is duidelijk een ander ras dan een Duitse herder. En het is ook niet wolfshond, maar wolfhond." Zo leer ik steeds weer bij.

Cock werkt fulltime, maar wanneer de honden in haar leven komen stopt ze met haar baan, om zo thuis beter voor haar viervoeters te kunnen zorgen en ze sneller te kunnen socialiseren. De kamer hangt vol met foto's van haar 'kinderen'. Ik maak kennis met Ebony, die Bonnie genoemd wordt, met Mitscha, die diverse nestjes krijgt, waaruit ze er ook steeds weer een of meer houdt, Yvonne, Wendy. Haar hele gezicht straalt, en waar de herinneringen aan haar schooltijd diep zijn weggezakt, weet Cock over iedere hond ongelooflijk veel te vertellen. Er staan ook de nodige bekertjes op de kast, alleen de grootste, want voor alle bekertjes is te weinig plek. Allemaal prijzen, behaald op tentoonstellingen. Zodra de honden goed zelfstandig thuis kunnen blijven, gaat ze weer aan het werk. Zo is haar leven rijk gevuld en stopt ze veel energie en liefde in haar huisdieren, maar ze krijgt er ook enorm veel liefde voor terug.

Alleen verder maar niet alleen ...

Na 30 jaar huwelijk overlijdt Gerrit aan longkanker. De honden houden haar op de been, en al 28 jaar is ze dus nu weduwe. Niet alleen, want ze heeft altijd een dier om zich heen. Inmiddels woont ze al jaren in Schiedam en ze kan met recht zeggen dat dat gelukkige jaren zijn. Maar vorig jaar valt ze, komt verkeerd terecht en breekt haar heup. Dat betekent ziekenhuisopname, operaties en dat valt voor de tot dan toe zo zelfstandige Cock niet mee. Omdat ze geen familie heeft, revalideert ze enkele weken binnen Frankeland, waar men unaniem tot de conclusie komt dat Cock, 80 jaar jong, beter af is met goede verzorging om zich heen. Ze heeft geen keuze, burens en vrienden halen haar woning leeg en Cock komt terecht in Schiewaegh. En natuurlijk is dat even wennen, ze durft echt wel te beweren, dat ze het in het begin helemaal niet zo naar haar zin heeft gehad. Ze was haar zelfstandigheid kwijt, ze werd afhankelijk van anderen en van een rollator, dat is inleveren.

Buddy Brigitte

Maar dan komt buddy Brigitte in beeld. Bij de eerste kennismaking klikt het al meteen, en sinds een jaartje komt Brigitte iedere woensdagmiddag naar Cock toe en dan ondernemen ze iets. Ze gaan samen winkelen op de Nolenslaan, ze drinken wat ergens op een terrasje, vooral bij 'Het Vierkantje', koffie of wat fris. Brigitte verzorgt haar administratie, belt bijvoorbeeld naar het C.A.K. wanneer er iets geregeld moet worden. Ze kijken allebei uit naar deze wekelijkse uurtjes. Op mijn verzoek is Brigitte er tijdens dit interview bij. Brigitte vertelt dat Cock af en toe aardig eigenwijs kan zijn. Zo heeft Cock voor zichzelf besloten, dat ze ook zonder rollator kan lopen. Dus oefent ze af en toe in huis en op de gang, zich vasthoudend aan de leuning. "Loop ik potverdrie nóg aan een barre," lacht ze. Ook op ander gebied probeert ze zelfstandig te blijven. Ze zet haar eigen 'luie-wijvenkoffie' - oploskoffie dus - en ze ontbijt en luncht op haar kamer. Soms haalt ze apart beleg op de Nolenslaan, wat ze in Schiewaegh niet aanbieden. De warme maaltijd

gebruikt ze 's middags beneden in de Serre. Gezellige mensen aan tafel, het eten smaakt haar goed. Altijd even een praatje met Robert Meckman, mijn gast uit een eerdere 'Op de koffie bij ...'. Een beetje flirten hoort daar ook bij, Cock heeft altijd wel een grapje met hem. Ze kunnen smakelijk samen lachen.

Nee, Cock verveelt zich niet. Ze kijkt graag televisie, voornamelijk naar de BBC, en naar alle sportprogramma's. Tijdens het EK Voetbal moet je haar echt niet storen. Fysio, gym, bingo, én natuurlijk iedere week buddy Brigitte. Een druk programma dus nog. Ik heb mazzel dat ze tijd heeft voor me. Want een dag later ga ik, zonder afspraak nog even bij haar langs en dan vraagt ze me vriendelijk om een andere keer terug te komen. Geen tijd, ze heeft visite. Heerlijk dat Cock zo goed terecht is gekomen in Schiewaegh, waar ze nu niet meer weg zou willen. Vanaf de tweede etage heeft ze een leuk uitzicht en nog wat voeling met wat er op straat gebeurt.

En hoe belangrijk is het niet, dat ze zo'n fijn contact heeft met haar buddy. Iemand die aanspraak brengt, die je kan helpen waar nodig. Ik zou willen dat meer mensen zo'n steun en toeverlaat hebben. Nou heeft Cock het wel héél erg getroffen met Brigitte hoor. Alle hulde voor haar en iedere buddy.

Op weg naar buiten zie ik meneer Meckman in de Serre zitten. We zwaaien nog even naar elkaar en ik zeg even gedag. Wat een leuke mensen toch allemaal. En daar 'mag' ik 'op de koffie'.

Extra puzzel

Legpuzzel

3	ALERT	6	ZWENKEN	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
ERF	AMUSE	ACCENT		■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
TON	ANGEL	ANANAS	8	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
	ATLAS	EROVER	DAGLICHT	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
4	CACAO	KRATER	STOOMPAN	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
AARD	EMAIL	MAUWEN	TRADITIE	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
AMEN	FLANK	OUDOOM	UITGROEI	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
AUTO	GELEI	SCHELM		■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
BRES	HANIG	SECUUR	9	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
ERAF	HYENA	ZIENDE	AFDWALING	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
ERTS	INRIT		AFZUIGKAP	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
ETUI	KLEDJ	7	BROMFIETS	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
KOOP	LOSSE	EDAMMER	CAFETARIA	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
STAD	NAALD	EETHUIS	DOELMATIG	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
TOGA	NOPE	ERONDER	ENIGERLEI	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
UIER	OEROS	HANDVOL	INTERNAAT	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
	SPADE	MIDVOOR	KEUZEMENU	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
5	WELNU	NALATIG	REGENWOUD	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
AKELA		ONLANGS	ZAKAGENDA	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■

Grid containing a vertical word: N O P J E

Draaiorgel en ijsjes tegen eenzaamheid

Door Miriam van Boxtel

Het WijkondersteuningsTeam (WOT) Schiedam Noordrand, Seniorenwelzijn en de Frankeland-groep hebben in de wijk Noord van Schiedam activiteiten bedacht om de oudere bewoners uit hun isolement te halen tijdens de coronaperiode. Zo kwam er begin juni een draaiorgel in verschillende straten. Dit draaiorgel kwam ook bij appartementencomplex De Nieuwe Harg aan het Hargplein.

Hier wonen veel ouderen die tijdens deze periode weinig konden ondernemen. Ook kwam er een ouderwetse ijskraam met ambachtelijk Italiaans schepijs waar iedereen een gratis ijsje kon halen.

Jong en oud stonden gezellig samen in de rij voor een ijsje. Dit zorgde voor veel contacten onderling en voor verbinding tussen jong en oud. Er scheen een stralend zonnetje, wat ervoor zorgde dat iedereen even bleef staan om te genieten van een ijsje en een gezellig praatje. Het was een groot succes!

Om even bij stil te staan ...

Langs de vloedlijn

Door Hans Mast

Eb en vloed, twee keer per dag, en elke volgende dag ruim een half uur later.

De maan oefent haar verborgen aantrekkingskracht uit op de zee en trekt het water mee in haar cirkelgang om planeet aarde. Als ik 's morgens vroeg langs het water loop over het strand kan ik me zomaar over van alles verwonderen. Vooral in de winter bij een onbewolkte hemel als het nog donker is en de vele sterren zichtbaar zijn, soms eentje die valt, en ik zomaar mijmer over hoelang de maan en de aarde al hun baan trekken, en al die tijd eb en vloed elkaar opvolgen. De liedregel komt dan vaak bij me boven: "Hoe groot zijt Gij!"

En: wie ben ik? Want al zoveel eeuwen hebben mensen vóór mij al over dit stukje strand gelopen! Wat weet ik van hen? Wie ze waren, hoe ze heetten? Niets!

Hoevelen zullen er na ons nog volgen die dagelijks bij de zee genietend zich verwonderen en nadenken over de dingen en het leven?

Hoe ouder ik word, hoe meer ik beseft dat ik 'in het einde kom te staan'.

De taal van de zee

De zee heeft iets fascinerends, ze spreekt een taal en heeft mij iets belangrijks te zeggen: op de oever aan de zee sta ik voor een grens. De mensen aan de kust zeggen: de zee neemt en de zee geeft. De zee betekent dood én leven! Zo raken er elk jaar weer badgasten in problemen bij afgaand getij, een mui, onbekendheid, paniek. In de Bijbel staat de zee als beeld voor de dood met ook als belofte "en de zee was niet meer". Als Jezus in een stormachtige nacht over het water van het meer loopt, wil daar méér mee gezegd zijn dan je in eerste instantie zou denken.

Eb en vloed: eeuwen geleden vergeleken gelovige christenen al de liefde van God met 'eb en vloed'. Soms komt de liefde van God op je toe, maar het kan ook weer wegstromen. Het kan in onze ervaring doortij zijn en diep van binnen de diepe schreeuw doen opkomen: "Waar is toch die liefhebbende God?"

Het zijn zomaar gedachten die bij me bovenkomen zo 's morgens vroeg op het strand. Soms sta ik even stil en kijk ik uit over zee en denk: hoe zal het zijn aan de Overkant? Is dat de lokroep van het Verre Strand aan de Overzijde? De verborgen roep van Gods liefde? Als met de grijsheid deze wijsheid toeneemt, lijkt me dat niet verkeerd.

Eb en vloed

Deze dans van naderen en verwijderen noemt Jan van Ruusbroec, een Nederlandse mysticus, eb en vloed. God is een 'vloeiende, ebende zee'. In Gods liefde zit een ritme van geven en ontvangen. God vloeit zijn liefde uit in de mens die voor hem openstaat en wij worden overstroomd door zegen en geluk. In die vloed zit een tweede beweging verborgen: de eb die terug wil naar de bron waar ze vandaan kwam. Wij voelen dat als een drang om aan God terug te geven alles wat we ontvangen hebben, heel ons hebben en houwen, alles wat we aan liefde in ons dragen. En zo is het dat wij God niet langer met onze eigen vorm van liefhebben beminnen, maar met de liefde die we van Hem ontvangen. Zo leren we de hoge liefde, het goddelijke ritme van het leven, met eb en vloed en soms doortij. Hooglied zegt het zo: Ik bezweer je, wek de liefde niet, laat haar niet ontwaken voordat zij het wil. Er zit een eigen dynamiek en wijsheid in de liefde. Er is een tijd om te verlangen en om vervuld te raken, een tijd van naderen en van keren, als een hemelse dans. Tot we na onze laatste slaap helemaal en voorgoed wakker worden.

De rolstoelfiets rijdt weer!

... al is het soms met een aantal tussenstops ...

Door John Kramer

Na een aantal versoepelingen en een flinke opknopbeurt voor de fiets werd het weer mogelijk om de bewoners te laten genieten van een aangenaam ritje. Voor wie niet weet wat de rolstoelfiets precies is even een kleine uitleg.

De rolstoelfiets is een fiets met drie wielen, twee voor en een achter.

Voorop is een plateau waarop een rolstoel kan worden gereden. De rolstoel kan worden vastgezet met drie spanbanden en voor extra veiligheid van de passagier is er ook nog een veiligheidsgordel. Safety first dus!

De fiets wordt aangedreven door een fietser, die daarbij de hulp kan inroepen van een elektrische

motor. Twee accu's zorgen voor de broodnodige extra kracht.

Het spreekt voor zich dat het weer een beetje moet meewerken om een mooie rit te maken. Gelukkig is het in de afgelopen tijd regelmatig mooi weer geweest, dus hebben we al een aantal keren de fiets van stal kunnen halen.

Waar de rit naar toe gaat is aan de passagier, maar

bijna altijd rijden we richting Vlaardingervaart. Het is daar niet alleen prachtig, maar ook nog eens vrij van autoverkeer en dat rijdt dus heerlijk rustig. Zo genieten we van een fijne fietstocht langs de vaart. Voor het schelpenpad richting Schipluiden buigen we af naar de Holyweg en rijden een stuk tussen de weilanden naar Vlietzicht. Daar keren we om en rijden een deel dezelfde weg terug. Dan rijden we de houten brug op over de Vaart. Een aardige klim, maar met extra hulp van de motor lukt het prima. Via de Watersportweg rijden we naar de Twist en zetten we koers terug naar Vaartland. Zo'n rit duurt ongeveer een uur.

Tot die ene keer ...

Ik dacht eenzelfde rit te gaan rijden. Ik vroeg aan m'n passagier waar ze graag naartoe wilde.

"Hoelang mogen we wegblijven?" vroeg ze.

"Tot anderhalf uur ongeveer" antwoordde ik, maar dat had ik beter niet kunnen zeggen.

"Ah, mooi. Dan wil ik graag naar de Zuidbuurt", zei mevrouw.

Nu weet ik (als niet-Vlaardinger) toevallig waar de Zuidbuurt is en dat is een aardig eindje weg. En niet onbelangrijk ... een rit met een paar flinke klimmetjes erbij.

Je moet bijvoorbeeld via de Broekpolderweg de A20 over om aan de goede kant van de snelweg te komen. Het alternatief via de Westwijk is niet erg aantrekkelijk, want dan rij je tussen het autoverkeer.

Een uitdaging ligt in het verschiet, maar je wilt iemand graag een plezier doen, dus gaan we met frisse moed op pad. De eerste uitdaging komt al snel: 'de Twist'. Of 'de Wokkel', zo u wilt. Dat is nu eenmaal de meest gebruikte naam in Vlaardingen en omstreken.

Na de bouw van deze omstreden brug (je vindt hem mooi of oerlelijk) kreeg 'de Twist' van de bevolking de naam 'de Wokkel'.

Dit overigens, naar goed Rotterdams gebruik. U kent allemaal wel de bijnamen die daar in omloop zijn voor diverse gebouwen.

'De Kuip', 'de Koopgoot', 'de Haaiebek', 'de Zwaan' en de voorlopig laatste: 'de Pot' het nieuwe kunstdepot van Boymans van Beuningen.

Maar goed, ik dwaal af. De klim naar 'de Wokkel' gaat ons gelukkig goed af en we rijden verder langs de Polderpoort naar de volgende uitdaging: het viaduct over de A20. Gelukkig kun je vanuit de Broekpolder een flinke aanloop nemen. Zo blijkt het alsnog een 'eitje'.

Volgens mevrouw moeten we verder langs de snelweg via de eendenkooi.

Helaas, de weg is een stukje verderop afgesloten vanwege de bouw van de nieuwe tunnel.

Dan toch maar langs de Krabbepas gefietst. Maar ook daar is een flink stuk van de weg afgesloten en moeten we via de golfbaan Schinkelshoek om uiteindelijk toch op de Zuidbuurtseweg terecht te komen.

Onderweg vertelt mevrouw, dat ze hier heel lang heeft gewoond. Ze vertelt honderduit. Veelal over de verschillende boerderijen die hier vroeger waren, maar ook over de wijnboerderij. Zo rijden we een aardig stukje in de richting van Maassluis, voorbij het stuk waar de bouwplaats van de nieuwe tunnel is. Bij één van de huizen langs de weg vraagt mevrouw of ik even wil stoppen, want haar neef is daar waarschijnlijk aan het werk. Of ik even binnen wil kijken en wil vragen of hij naar buiten kan komen om zijn tante te zien.

Dus parkeer ik de fiets op een veilige plek en ga het huis in.

Haar neef is er inderdaad en kijkt wel even vreemd op. Zo'n vreemde vent die zijn naam roept, wat komt die nou doen? Gelukkig heeft hij weinig overtuiging nodig en begroet hij 'tante Cor' allerhartelijkst. Het is de eerste tussenstop van de vier die nog komen gaan ...

Een paar huizen verder blijkt een nicht van mevrouw te wonen en ook daar word ik gevraagd aan te bellen, tussenstop twee. Ook zij is gelukkig thuis, ze geeft mevrouw een glaasje water en maakt een praatje, dan vervolgen wij onze weg.

Iets verderop staat namelijk de boerderij waar mevrouw geboren en getogen is. Op het zijweggetje ernaar toe zijn werkzaamheden aan de gang en we kunnen er ternauwernood door. Uiteindelijk rijden we het erf van de boerderij op. Daar waar voor mevrouw zoveel historie ligt, tussenstop drie.

Het is een mooi weerzien. De boerderij is nog altijd familiebezit, maar helaas is hier niemand thuis. Volgens mevrouws nicht zijn er veel lammetjes geboren, dus stoppen we nog even om naar de lammetjes te kijken. Zo zijn we inmiddels al een klein uur op pad en wordt het tijd om terug te gaan. Maar ... niet voordat we nog even een tussenstop maken bij een ander familielid van mevrouw. Die heeft daar een antiekwinkel en mevrouw wil haar ook nog even gedag zeggen. Ach, we zijn er nu eenmaal toch, dus waarom niet, tussenstop vier.

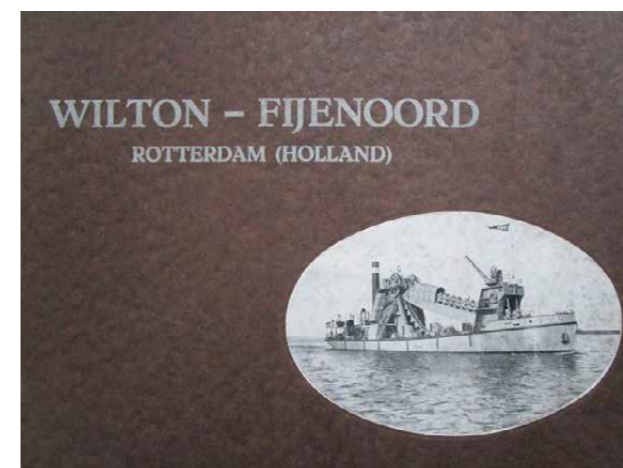
De deur van de winkel is open en ik ga naar binnen, ondertussen hardop de naam roepend van de mevrouw die we zoeken. Je wilt natuurlijk niet als een insluiper betraapt worden. Maar helaas, geen antwoord. Dus dit bezoek moet dan maar een volgende keer.

Mevrouw geniet van de tocht, maar inmiddels vindt ze het ook wel welletjes en dus gaan we op weg terug naar Vaartland. Waar we gelukkig voor donker weer terug zijn!

Voor mij als fietser is het fantastisch om op de rolstoelfiets de vele verhalen te horen. Mooie, maar soms ook minder mooie verhalen.

Ik vind het ook leuk om hier en daar een les in de Vlaardingse geschiedenis te krijgen en tegelijkertijd de bewoners een groot plezier te doen door een mooie tocht te maken.

Je bent per slot van rekening nooit te oud om te leren én nooit te oud om te genieten van een fietstocht.

Weer mee met de rolstoelfiets?

Door Annemarie Rietveld

Het rolstoelfietsen is weer gestart en de eerste enthousiaste deelnemer was onze 100-jarige bewoner de heer Van Gaalen. Wat heeft hij genoten! Mee naar de voormalige scheepswerven Gusto en Wilton Fijenoord waar op dit moment het grootste zeilschip ter wereld voor onderhoud ligt. Er volgden goede gesprekken over onder andere de grote bakkerij Van der Meer & Schoep (KingCorn), voor veel ouderen niet onbekend.

Ook onze bewoonster mevrouw Thijssen is mee geweest. Ondanks dat het geen zonnige dag was, heeft zij genoten van het Julianapark, het Sterrebos en de Maasboulevard. Een ritje door het centrum was ook een feestje. "Zeker voor herhaling vatbaar," zei mevrouw Thijssen, "maar dan graag met een zonnetje erbij."

Wilt u ook een keertje mee op de rolstoelfiets?

Aanmelden is mogelijk bij de receptie van een van onze locaties.

Hollandse Nieuwe

Door Carien Kemink Foto's Elly Kramer

Veel mensen kijken uit naar de eerste haring van het jaar, zo half juni. Het allereerste vaatje wordt geveild in Scheveningen: daar werd dit jaar € 65.000,00 voor neergeteld. Knappe prijs voor een paar harinkjes. Gelukkig zijn de daaropvolgende haringen wel betaalbaar voor ons, dus iedereen die wil, kan onbeperkt zijn gang gaan.

De bewoners van Vaartland hebben uitgebreid kunnen meegenieten. In de tuin van Vaartland stond een grote haringkraam waarachter twee visboeren. Ze hebben in korte tijd 300 haringen schoongemaakt. Ver voor de afgesproken tijd zaten er al bewoners buiten, want wat hadden ze trek in zo'n vette hap. Een gezonde vette hap hè, want haring is een van de gezondste vissoorten die er bestaan.

De middag werd opgeluisterd door John en Peter; John zong zeemansliederen en Peter begeleidde hem op de accordeon. De sfeer was opperbest, de tuin zat vol, mede door het prachtige weer en voor iedereen was er een lekker harinkje. Zo uit het vuistje, op een broodje, met of zonder uitjes. Er waren vrijwilligers, die de mensen hun harinkje brachten en tegelijkertijd kregen de mensen er een lekker drankje bij. Want vis moet zwemmen hè.

Ook de Meerzorg was uitgenodigd, dus het was op een bepaald moment zo druk dat een aantal bewoners binnen hun feestje voortzette. Een bewoonster beweerde dat zij geen haring lustte,

maar zij zat er met grote smaak wel twee te verorberen. Na de eerste volgde voor velen nog een tweede. Het was voor veel mensen lang geleden, dat ze de smaak van haring geproefd hadden. Mede daardoor smaakten ze nu des te lekkerder.

Een zonovergoten dag, de geur van vis (oké, daar moet je van houden), een gezelschap met een uitstekend humeur en een gezonde eetlust. Dit alles bij elkaar zorgde voor een geweldige middag. Men was het er ook unaniem over eens dat dit best wel herhaald mocht worden. Dan denk ik dat ze toch weer een jaartje moeten wachten tot de volgende vloot binnen is met het eerste vaatje Hollandse nieuwe. Want zo is de traditie al vele eeuwen. Voor mensen die niet kunnen wachten is de oplossing: probeer bij het volgende uitstapje, wellicht met begeleiding, langs de markt of de viswinkel te gaan. Dan kunt u voorlopig nog wel even genieten, want haring is zo'n beetje het hele jaar door te koop. Maar eerlijk is eerlijk: dat eerste verse nieuwe harinkje is wel de bijzonderste, en ook de lekkerste.

Met z'n allen de boot in

Door Carien Kemink en Elly Kramer

U kent het spreekwoord vast wel: 'de boot ingaan' is meestal negatief, iets ondernemen wat mislukt, opgelicht worden, bedrogen worden, iets waar je niet op zit te wachten.

Maar in Vaartland heeft deze uitdrukking een heel andere betekenis. Wanneer je in Vaartland 'de boot ingaat', ben je een van de gelukkigen die mee mogen voor een onvergetelijk tochtje over het water. En waar sommige bewoners dan al gauw denken, dat dit vast niet voor hen bedoeld is, omdat ze moeilijk ter been zijn, of zich in rolstoel of scootmobiel voortbewegen, is de verrassing des te groter. In principe is er voor niemand een belemmering want ten eerste gaan er voldoende goed opgeleide verzorgers mee, wat natuurlijk logisch en

normaal is, maar ten tweede is er bij het 'de boot ingaan' een tillift aanwezig, die de mensen keurig van de wal in het schip tilt en niet 'tussen de wal en het schip.'

Dit alles is mogelijk door het project 'Met zorg in beweging', een initiatief van Stichting Vlaardingen in beweging, Sportcentrum Polderpoort en de bijbehorende aanlegvoorziening de Waterpoort. Het initiatief houdt in wandelen met ouderen, fietsen met ouderen op speciaal aangepaste fietsen (drie- of vierwielers) en varen.

Vaartland mag als eerste deelnemen aan dit project en na twee dagen varen kan men gerust stellen dat het een zeer succesvol initiatief is. Stel je voor: een prachtige zonnige dag, 26 graden. Zes bewoners worden met de Vaartlandbus naar de opstaptelek gebracht. Daar staat onder andere de wethouder klaar om het project officieel te openen door het doorknippen van een lint.

Daarna smeren met factor 50 en tillen maar. Twee boten, zes bewoners plus verzorgers. Die laatsten zitten zelf aan het roer. De beste stuurder staan aan wal, maar de verzorgers kunnen er ook wat van hoor. Het gaat in een lekker vaartje het water door. Iedereen geniet met volle teugen; neem nou Sonja van Vliet, die vroeger samen met haar man een boot had en regelmatig dwars door het mooie Nederland voer. Anderhalf uur varen, vanaf het water de planten bekijken, langs Vlietzicht en Het Jachthuis, het is voor de bewoners letterlijk eens even wat anders want varen doe je niet iedere dag. Het avontuur is veel te snel voorbij.

De dag erna gaan zeven bewoners mee, dit keer wandelend, met één bewoner op een rolstoelfiets. Weer prachtig weer, dus ook nu weer smeren en ook deze dag weer volop genieten, vooral van de reacties van de bewoners zelf. Iemand waant zich in de Efteling, een ander kan alle vogels benoemen die ze onderweg zien broeden.

Weer een ander weet veel te vertellen over hoe het er hier vroeger uitgezien heeft. Kortom, ook deze dag kan niet stuk. Dit keer duurt het tochtje wat langer, maar dat vindt niemand erg. 's Avonds weer thuis wordt er nog lang nagepraat over deze bijzondere dag.

Vaartland heeft dus de primeur. Maar er zijn plannen om ook de andere locaties van de Frankelandgroep te laten meegenieten van zo'n tochtje op het water. In Vaartland is de wachtlijst alweer vol en ook de reservelijst groeit gestaag. Maar ze zullen even geduld moeten hebben, eerst de andere locaties. Wat een prachtig initiatief van deze Stichting. Dit alles is mogelijk omdat de tillift gesponsord wordt door lokale ondernemers. De tochtjes worden gefinancierd uit de opbrengsten van regelmatige verhuur van sloepen. En wanneer particulier wordt gevaren, door bijvoorbeeld een thuiswonende oudere, betaalt iedere extra meevarende verzorger wel. Zo blijft er iets over om dit geweldige project in stand te houden. Wat wordt er ongelooflijk goed meegedacht en wat doen ze veel oudere mensen een enorm plezier hiermee. Laten we hopen dat dit project een lang leven beschoren is.

Eten en drinken bij de Frankelandgroep

Bij alle locaties van de Frankelandgroep kunt u genieten van het ‘High Five-diner’, een exclusief viergangendiner.

High Five-diner

Om de twee maanden bieden wij u bij al onze locaties een heerlijk menu van hoge kwaliteit aan. Iedereen is welkom. U dient zich wel van tevoren bij de horeca/keuken van de locatie aan te melden.

Tijdens deze culinaire avonden serveren wij u, onder begeleiding van livemuziek, een smakelijk viergangendiner met een kopje koffie of thee toe. Overige dranken zijn niet bij de prijs inbegrepen.

Hiernaast vindt u een overzicht van de data van de culinaire avonden per locatie. De inloop is vanaf 16.45 uur.

De kosten per persoon voor een High Five-diner bedragen:

- bewoners en broodmaaltijd/warme-maaltijdabonnementhouders: € 14,05
- huurders en overige prijsgereduceerden: € 19,65
- overige bezoekers: € 25,30

Locatie	Data
Frankeland	vrijdag 27 augustus vrijdag 15 oktober vrijdag 10 december
Harg-Spaland	vrijdag 27 augustus vrijdag 22 oktober vrijdag 10 december
Jacobs Gasthuis	zaterdag 28 augustus zaterdag 16 oktober zaterdag 11 december
Schiewaegh	zaterdag 16 oktober zaterdag 4 december
Vaartland	dinsdag 24 augustus dinsdag 12 oktober dinsdag 21 december

High Five-menu

augustus

Amuse

Parmaham op kruidentoast en raketsla

Voorgerecht

Vitello Tonnato, kalfsvlees met een romige tonijnsaus en kappertjes

Hoofdgerecht

Huisgemaakte verse pasta geserveerd met roomsaus, gebakken spekjes en wilde spinazie

Nagerecht

Tiramisu met slagroom en een glaasje koffielikeur met bonbon

oktober

Amuse

Garnalenpoffertje

Voorgerecht

Geroosterde pompoensoep met kip en crème fraîche

Hoofdgerecht

Langzaam gegaard everzwijn met port en morieljesjus, roseval aardappelen uit de oven met rozemarijn en knoflook, andijviepakketjes met ontbijtspek

Nagerecht

Warm perentaartje met walnoten, slagroom en honing

Smulmiddagen

In alle locaties van de Frankelandgroep worden ‘Smulmiddagen’ georganiseerd. De ‘Smulmiddagen’ laten zich het best omschrijven als een ‘heerlijk tussendoortje in de middag’.

De data van de ‘Smulmiddagen’ worden op alle locaties ruim van tevoren via posters aangekondigd. Het onderstaande overzicht geeft alvast een idee van wat er iedere maand geserveerd zal worden.

De kosten voor de ‘Smulmiddag’ bedragen:

- bewoners en broodmaaltijd/warme maaltijdabonementhouders: Gratis
- huurders en overige prijsgereduceerden: € 3,65
- overige bezoekers: € 6,25

Hopelijk mogen de locaties u binnenkort verwelkomen!

Maand	Wat valt er te smullen?
augustus	tropische middag
september	mosselen
oktober	bittergarnituur met warme en koude hapjes
november	Schwarzwalderkirschtorte met warme amarena kersen

Column uit de thuiszorg

Een vorkje mee prikken

Door Emma Baas

Op dit moment kent Nederland zo'n 189 verschillende culturen. Het is dus niet vreemd dat de huishoudelijke medewerksters van de TOF (Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep) bij mensen thuis komen die andere gewoonten hebben dan die wij in Nederland van huis uit gewend zijn. Aangezien wij rekening houden met de eigenheid van de cliënt, proberen wij de verschillende levenswijzen zoveel mogelijk te begrijpen en te respecteren.

Zo komt een van mijn cliënten uit Egypte. De eerste keer dat ik bij haar thuis kwam, vroeg zij mij vriendelijk of ik mijn schoenen wilde uitdoen en slippers wilde dragen in huis. Ze had ze al klaargezet. Als ik op haar slippertjes de ruimtes verken op dit nieuwe adres, zie ik op de salontafel een grote doos gebak staan. De schrik slaat mij om het hart. Het is tien voor negen in de ochtend, ik heb net thuis ontbeten en nu staat er een grote slagroompunt op mij te wachten. Beleefd als ik ben bedank ik haar hartelijk en eet, weliswaar in etappes, het mij aangeboden lekkers. Met een vollere buik dan ik gewend ben en een beetje opgeblazen gevoel begin ik aan mijn werkzaamheden. Als ik klaar ben met de douche en het toilet is het tien uur. “Ammah?” (dat is Emma op z'n Egyptisch) “Wat wil jij eten? Ik maak voor jou lekkere spaghetti?” Hoor ik dat nou goed? Wat ik wil eten? Spaghetti? Het is tien uur in de ochtend en de slagroompunt is het verteringsproces nog niet eens ingegaan! Voorzichtig probeer ik deze maaltijd af te slaan. Ze is duidelijk teleurgesteld, aangedaan zelfs. In de keuken ligt van alles klaar om een heerlijke en uitgebreide maaltijd te bereiden. “Ammah, jij moet eten, je bent te dun,” zegt ze. Hierop heb ik geen verweer, ik weeg tenslotte maar drieënvijftig kilo. Snel bedenk ik iets waar we allebei mee kunnen leven. Ik stel voor de spaghetti mee naar huis te nemen om het vervolgens als avondeten te nuttigen.

Zo kan zij lekker kokkerellen en krijgt mijn maag de gelegenheid het slagroomgebak te laten zakken. Als mijn tijd erop zit en ik aanstalten maak om naar huis te gaan, krijg ik een mooi opgemaakte, grote schotel heerlijke pasta mee naar huis. Het is zoveel dat ik de komende drie dagen niet hoeft te koken.

Tot op de dag van vandaag is het zo gebleven. Het is ondenkbaar en zelfs een belediging als ik mijn eigen boterhammen mee zou nemen. Haar cultuur zegt haar dat ik een gast ben in haar huis die ontvangen dient te worden met eten, heel veel eten! Daarom heb ik op een zeker moment besloten om op de donderdagochtenden thuis niet meer te ontbijten. Zij woont alweer een tijdje alleen. Haar man, met wie zij drie keer per dag uitgebreid kookte, is overleden. Daarmee is het bereiden van mooie gerechten verloren gegaan. Nu eten wij samen, iedere donderdag weer en als ze fit genoeg is kookt ze een heerlijke maaltijd voor mij om mee naar huis te nemen.

Ik ben blij deze vrouw met haar gastvrije cultuur te hebben leren kennen. Zij is mijn lieve zorgzame cliënt uit Egypte, die haar eten wil delen met anderen. Zij is mij zeer dierbaar geworden evenals haar heerlijke gerechten die een lust voor het oog en de mond zijn!

Vrouwen hebben de naam ...

Door Carien Kemink Foto's Elly Kramer

Vrouwen kunnen niet autorijden

Vrouwen kunnen niet inparkeren

Vrouwen zijn jaloers

Vrouwen zijn nieuwsgierig

Vrouwen kunnen niet met geld omgaan

En zo kan ik nog wel even doorgaan, het blijft nu bij een klein rijtje ... en eerlijk gezegd zijn een aantal van deze uitspraken waarschijnlijk enigszins juist, gebaseerd op waarnemingen en ervaringen van tientallen jaren, misschien wel van eeuwen.

Maar ... vlak de mannen niet uit!

Mannen zien niet dat iets vies is

Mannen kijken naar andere vrouwen

Mannen geven nooit antwoord wanneer je ze iets vraagt

Mannen weigeren de bril omhoog te doen van de wc

Mannen worden in gezelschap steeds luider

Op die laatste gewoonte van mannen willen we graag even dieper ingaan. Want tijdens de herensociëteit in Vaartland kwam een activiteitenbegeleider onverwacht binnen. Een enorme herrie, het leek wel een kakelend kippenhok. Iedereen zat zeer gezellig door elkaar heen te praten en de naam hanenhok was beter op zijn plaats, de toonhoogte van de gesprekken was alleen wat lager.

Het geheel oogde als een zeer gezellig samenzijn en de begeleider keek geamuseerd rond. Maar vol verbazing zag zij het volgende gebeuren: een van de 'hanen' pakte de koektrommel, keerde hem helemaal om op de tafel en onderwierp ieder koekje een voor een aan een grondig onderzoek. Sommige werden meteen afgekeurd maar een aantal haalde de tweede ronde en werd nogmaals bekeken, bevoeld en gewogen. Uiteindelijk bleef er één absolute winnaar over. De rest van de koekjes ging terug in de trommel.

De heren bij hem aan tafel keken ernaar en praatten ondertussen gezellig verder, voor hen was dit duidelijk de normaalste zaak van de wereld. Alleen de activiteitenbegeleiding stond met open mond te kijken. Iets zeggen had geen zin, ze zou er toch niet bovenuit gekomen zijn. Eén ding kan aan het rijtje vooroordelen worden toegevoegd... mannen zijn niet snel tevreden! Natuurlijk vertellen we niet om wie het in dit specifieke geval gaat. Maar gelukkig hebben we de foto's nog!

Het Apolloterrein vanuit vogelperspectief rondom 1900. Door Ernest Hesmert, ca.1900. Bron: Beeldbank Gemeentearchief Schiedam.

Archief Schiedam

De 'waspitten' van Kaarsenfabriek Apollo

Door Merel Blok, Gemeentearchief Schiedam

Het merk Gouda is voor veel mensen nog altijd een gerenommeerd kaarsenmerk. Minder bekend is het Schiedamse aandeel in de geschiedenis van kaarsenproductie in Nederland. Tussen 1869 en 1931 stond in Schiedam de Stearine-kaarsenfabriek 'Apollo'. Het bedrijf was een van de eerste industriële ondernemingen van de stad en was lange tijd diens grootste individuele werkgever. Maar de Apollofabriek heeft ook een nationale primeur qua vrouwenemancipatie op haar naam staan.

In 1864 verleende het gemeentebestuur van Schiedam vergunning voor de aanleg van een kaarsenfabriek 'Rotterdam' aan de oostkant van de Buitenhaven. Dit bedrijf werd in 1869 echter alweer opgeheven, waarna de Schiedamse koopmannen Sonneveld, van der Schalk en Loopuyt de fabriek opkochten en de naamloze vennootschap 'Stearine-kaarsenfabriek Apollo' oprichtten. De Schiedamse productie was vooral voor de export naar het buitenland bestemd terwijl de concurrent, de stearinekaarsenfabriek in Gouda, het grootste deel van de Nederlandse verkoop in handen had. De Apollofabriek had dus een groot internationaal netwerk en won in de beginjaren regelmatig medailles op internationale beurzen.

De Apollokaarsen werden geproduceerd met palmolie uit Afrikaanse koloniën en talk uit Australië. De grondstoffen kwamen via Rotterdam

aan de ene zijde van de fabriek door de poort binnen. Het werk was onderverdeeld in de verschillende onderdelen van het productieproces. Zo waren er onder meer brokkensleepsters, gietsters, knipsters, wrijfsters en inpaksters. De zussen Smit, die als jonge vrouwen in de jaren 1890 bij Apollo hadden gewerkt, vertelden later: "De gietmeiden goten het kaarsvet in de kokers waar strak gespannen katoendraad stond. Als het kaarsvet hard was geworden kwamen de knipsters het halen. Deze moesten de katoentjes [pitten] op gelijke lengte afknippen en ze dan doorgeven aan de snijdsters; deze sneden de kaarsen op de gewenste lengte." Nadat de kaarsen op de juiste lengte waren geknipt, brachten de vangsters de kaarsen naar de wrijfsters, die de kaarsen glad opwreven. Daarna verpakten de inpaksters de kaarsen in blauw papier. De kaarsen gingen vervolgens in blauwe dozen de andere kant van de fabriek weer uit.

Het bedrijf zou tot 1900 het enige moderne grootbedrijf in de stad blijven. Dat betekende dat er veel personeel in dienst was, in 1876 waren er al 360 mensen bij Apollo werkzaam. Een opvallend groot deel van de fabrieksarbeiders was vrouw. Terwijl er in Schiedam eind negentiende eeuw geen andere bedrijven met meer dan 100 werknemers waren, werkten er in 1876 al zo'n 157 vrouwen en meisjes in de kaarsenfabriek! Deze 'waspitten', zoals ze in de stad bekend stonden, waren een uitzondering in Schiedam. De jeneverindustrie vormde eind negentiende eeuw waarschijnlijk de dominante bron van werk. De arbeid in die sector was fysiek zwaar en vrouwen en kinderen waren er nauwelijks in werkzaam.

Het is niet geheel duidelijk waarom zoveel vrouwen in de kaarsenfabriek werkten. In de fabriek in Gouda was de situatie vergelijkbaar. Waarschijnlijk zagen de werkgevers een voordeel in het aanstellen van vrouwen als kaarsenmaaksters. Uit historisch onderzoek blijkt dat fabriekseigenaren vaak

als reden voor vrouwenarbeid gaven dat vrouwen zorgvuldiger en betrouwbaarder zouden zijn. Ook het feit dat in veel steden vrouwen een grote onbenutte bron van arbeid waren die voor een lager loon werkten zal hebben meegespeeld. Een andere reden die onderzoekers suggereren voor vrouwenarbeid in fabrieken is dat vrouwen zich minder vaak in een vakbond of georganiseerde staking zouden verenigen. De geschiedenis van de Apollofabriek is echter een uitzondering op die regel, vast tot chagrijn van de fabrieksdirectie in 1896. De arbeiders van de fabriek staakten in juli van dat jaar als eerste vrouwen in Nederland voor een gelijke behandeling als hun mannelijke collega's.

In het voorjaar van 1896 staakten in Rotterdam bootwerkers, georganiseerd vanuit de Nieuwe Nederlandsche Bootwerkers Bond. Omdat de bootwerkers ook de ladingen palmolie voor de kaarsenproductie losten, merkte de Apollofabriek ook van de staking. In mei deed de directeur nog een mislukte poging om met een aantal fabrieks-

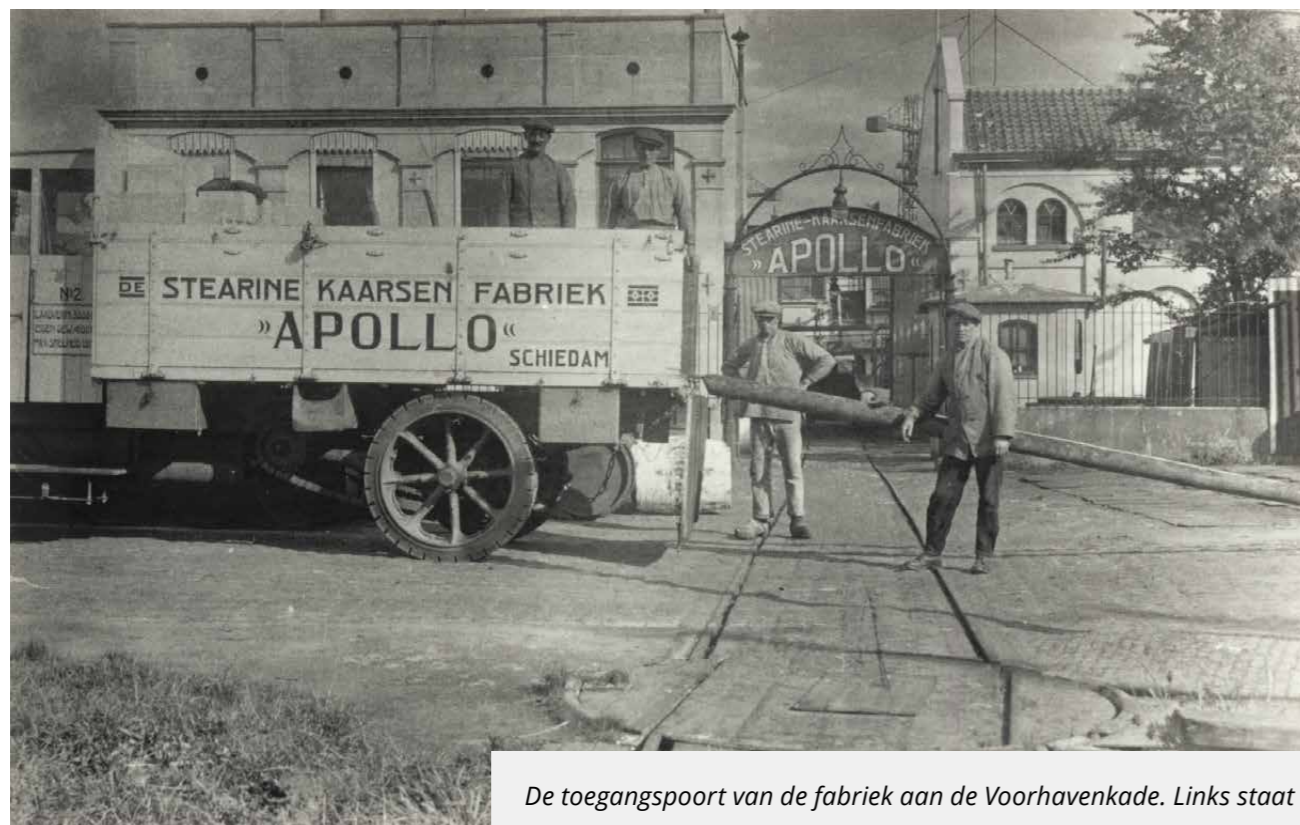
De fabrieksmedewerksters poseren in de gietkamer van de fabriek. Door A. Dettmeijer, z.j. Bron: Beeldbank Gemeentearchief Schiedam.

De arbeidsters van de fabriek staakten in juli van dat jaar als eerste vrouwen in Nederland voor een gelijke behandeling als hun mannelijke collega's.

medewerkers vaten palmolie op te halen. Mogelijk kwam het Apollopersoneel zo in contact met de stakende bootwerkers want na enige tijd en na overleg met de bootwerkersbond besloten zij maandag 6 juli het werk neer te leggen. De stakers eisten betere arbeidsvoorwaarden, zoals kortere nachtdiensten en langere pauzes, en een hoger loon. Na moeizaam overleg, dat de directie vooral voerde met het niet-stakende deel van het personeel, werd de staking donderdag beëindigd met een kleine loonsverhoging en verkorting van de nachtdienst.

Vrijdagochtend ging iedereen weer aan het werk, zonder dat de meeste eisen waren ingewilligd. De vrouwen kregen afhankelijk van hun werkzaamheden een kleine of helemaal geen loonsverhoging.

Zo had de eerste staking in de geschiedenis van Schiedam kunnen aflopen, ware het niet dat het vrouwelijk personeel haar gedeeltelijke loonsverhoging onrechtvaardig achtte. Diezelfde vrijdag legde de helft van de vrouwen, zo'n 150 in totaal, het werk neer en verlieten rond half zes de fabriek om onder rumoer naar huis terug te keren. 's Avonds en de daaropvolgende zaterdagochtend werd druk overleg gevoerd met de Nieuwe Nederlandsche Bootwerkers Bond, na afloop verlieten de vrouwen de vergaderingen onder de uitroep "staken, staken, staken!" De staaksters maakten loonafspraken met de vrouwen in Gouda om concurrentie te voorkomen. De Schiedamse kranten en de Schiedamse bevolking, achtten de eisen van de waspitten redelijk.

De toegangspoort van de fabriek aan de Voorhavenkade. Links staat een bedrijfswagen voor laden of lossen. Auteur onbekend, ca. 1910. Bron: Beeldbank Gemeentearchief Schiedam.

Toch dreigde de directie om maandagochtend andere vrouwen, onder andere uit Gouda, in te huren om de staaksters te vervangen.

Hoewel de staking goed georganiseerd lijkt te zijn geweest en de publieke opinie positief tegenover de staaksters stond, liep deze met een sisser af. Nadat op zondagmiddag en maandag de opkomst voor de vergaderingen tot teleurstelling van de bootwerkersbond tegenviel, ging ongeveer de helft van de staaksters op dinsdag weer aan het werk. Woensdagochtend begonnen ook de laatste 75 vrouwen weer met het werk, zonder dat de meeste van hun eisen waren ingewilligd. De Schiedamsche Courant schreef die woensdag 15 juli dat "hare eischen zijn niet geheel ingewilligd maar eene meer gelijkmatige toekenning van loon voor het zelfde werk is haar toegestaan." Dit betekende dat een kleine loonsverhoging, zonder verbeteringen aan de arbeidsomstandigheden, was toegezegd.

De staking was de eerste in Nederland waarbij vrouwen een gelijke behandeling en beloning als

mannen eisten, pas 50 jaar later gebeurde dit opnieuw. Ondanks het schamele resultaat van de staking, schreven de waspitten in Schiedam met hun actie nationale geschiedenis.

Bronnen

- Henk Slechte, 'Staken en stempelen. Werken en werkloosheid in Schiedam 1890-1940', Schiedam, 2006
- Sjaak van der Velden, 'Stakingen in Nederland. Arbeidersstrijd 1830-2008', Rotterdam, 2009
- H. Schmitz, Schiedam in de tweede helft van de negentiende eeuw, Schiedam, 1962.
- Scyedam – Edities Maart 1978 (nr.2) en Februari 1996 (nr.1)
- 'De werkstaking der bootwerker' De Telegraaf. Amsterdam, 19-05-1896, p. 2.
- Nieuwe Schiedamse Courant – Edities 12, 14, 15 en 16 juli 1896
- Schiedamsche Courant – Edities 11, 13 en 15 juli 1896
- Beeldbank Gemeentearchief Schiedam

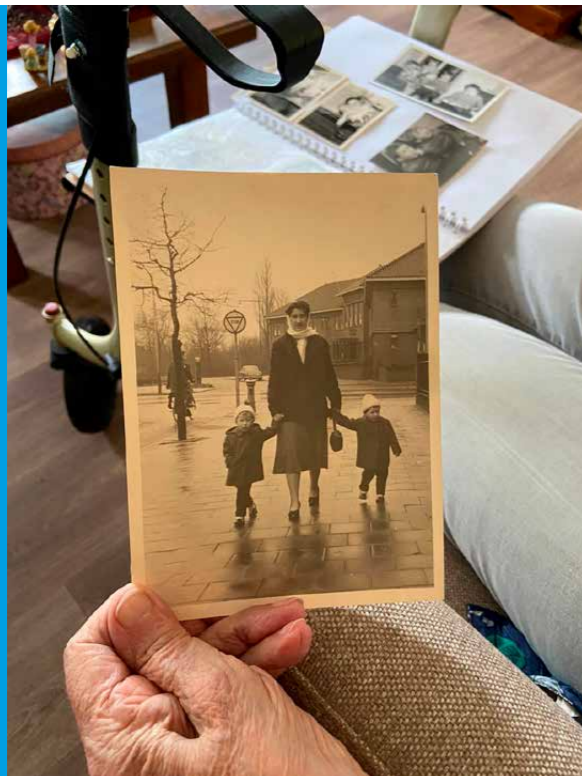
De broodkar is weer terug in de hal

Door Kristy de Gier

Vanwege corona kwam de broodkar persoonlijk bij iedereen aan de deur om de contacten zoveel mogelijk te beperken. Nu het eindelijk weer kan staat de broodkar zoals voorheen in de hal van Jacobs Gasthuis.

Vanaf 11.30 uur kunnen alle bewoners weer gezellig bij elkaar in de hal plaatsnemen om vervolgens hun boodschappen te doen. Er staan stoelen klaar zodat iedereen kan gaan zitten om tijdens het wachten een praatje met elkaar te kunnen maken.

Velen hebben dit echt gemist en het ziet er weer als vanouds gezellig druk uit in de hal!

Van wandelen naar wonen

Door Kristy de Gier

Op deze foto uit 1958 is mevrouw Pauw te zien met haar kindjes. Zij wandelden vaak samen langs Jacobs Gasthuis. Haar kinderen zwaaiden dan naar de opa's en oma's die daar toen woonden. Nu woont mevrouw Pauw hier zelf en dat maakt deze foto wel heel bijzonder.

gesjacher	met teugels besturen	clown	onaan-geroerd	middaguur	gepieker	rang-telwoord	op de grond neer-komen
			8		van adel		5
spinnen-web		15	oktober			bevel	
luchtalarm			orgaan			Spaans gerecht	
	13				niet bezet		
					vol		
water rond de polen		multomap	6				7
				een zekere		plaats op de Veluwe	
etage-woning		mompelen					2
		papegaai					
	11		heden		3	griezelig	werelddeel
			pijn				directeur
proef-periode	welig groeiend		goede daad		9		
			eetgeluid				
1				noot		zangnoot	
				stekel		deel van Afrika	
officiers-kantine		gelofte				gelige kleur	10
		alleenspel					
			opdracht				erfelijkheids-drager
			en andere				
geliefde van Julia						erg leuk	
pijler							
	4				godin van de overwinning		12
waagstuk			contro-leren				14

		6		1			4
	3					9	7 1
		8				4	5
	5		○	4	1	3	
3			7				
	9		2	7		5	
		7		8			
		1	3	5			6

Winnaars van de puzzels uit de vorige editie van Frankelandgroep Nieuws

Puzzel met als oplossing: familiestamboom

mevrouw H.M. Groenendijk, Sint Liduinahof 145
 mevrouw J.M. Kort, Bachplein 462, Schiedam
 mevrouw Van Eijk, Nieuwe Damlaan 819, Schiedam
 mevrouw G. Meijerink-Bosboom, appartement 331

Frankeland / Jacobs Gasthuis
 Harg-Spaland
 Schiewaegh
 Vaartland

Sudoku met als oplossing: 8

mevrouw R. van der Marel-Kooij, Oosterstraat 106, Schiedam
 mevrouw J.M. Acda-Thijssen, appartement 1.20
 de heer C.A. Vink, appartement 4901
 bewoners van huiskamer Havenlicht, 1 etage

Frankeland / Jacobs Gasthuis
 Harg-Spaland
 Schiewaegh
 Vaartland

Van harte gefeliciteerd. Bij de receptie van uw locatie ligt een waardebon van € 15,00 voor u klaar.

De oplossing(en) van de nieuwe puzzel(s) kunt u tot uiterlijk maandag 6 september inleveren bij de receptie van uw locatie, dan wel mailen naar fgn.redactie@frankelandgroep.nl.

Onder de goede inzenders van één of beide puzzels worden waardebonnen van € 15,00 verloot.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

Naam

Adres

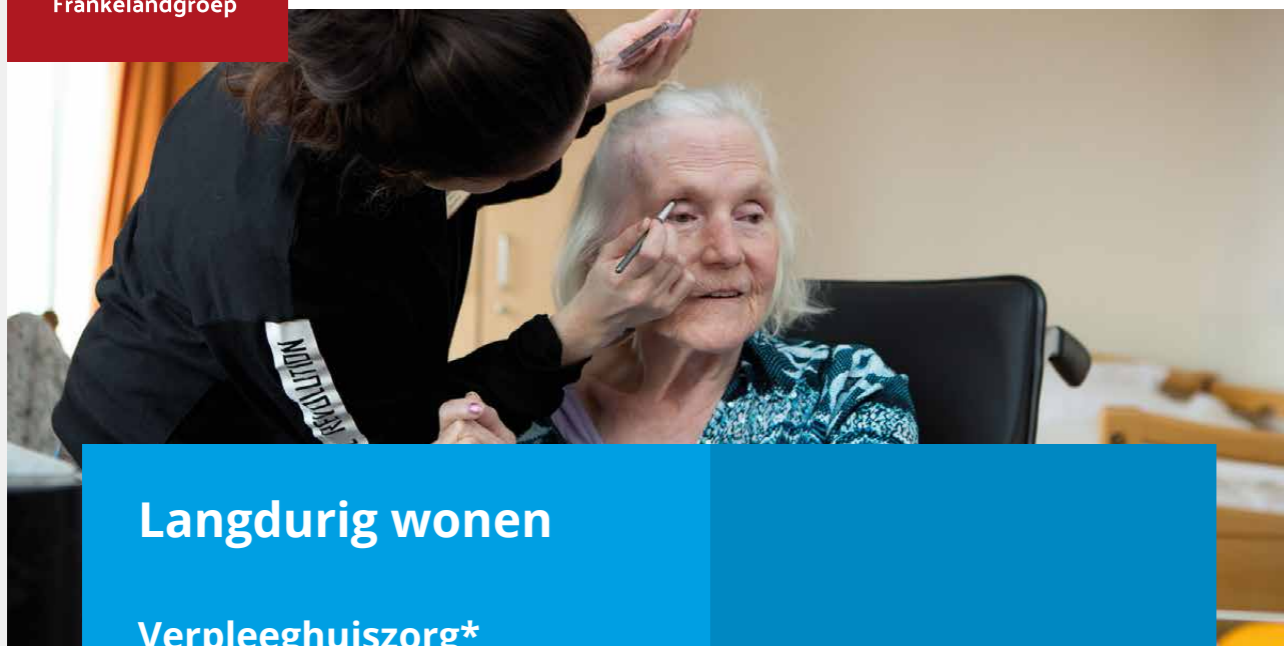
Postcode en woonplaats

Sudoku Puzzel

Intramuraal verblijf

locaties en contactgegevens van de Frankelandgroep

Langdurig wonen

Verpleeghuiszorg*

- Frankeland (waaronder gespecialiseerde Parkinson afdelingen en een Korsakov afdeling)
- Harg-Spaland
- Schiewaegh

Zorgcentrumzorg*

- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

 010 426 49 25

* Echt)parenappartementen beschikbaar

Tijdelijk verblijf

Kortdurend verblijf

- Frankeland
- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

Revalidatiezorg

- Frankeland

Crisisverblijf

- Frankeland

Palliatieve zorg

- Schiewaegh

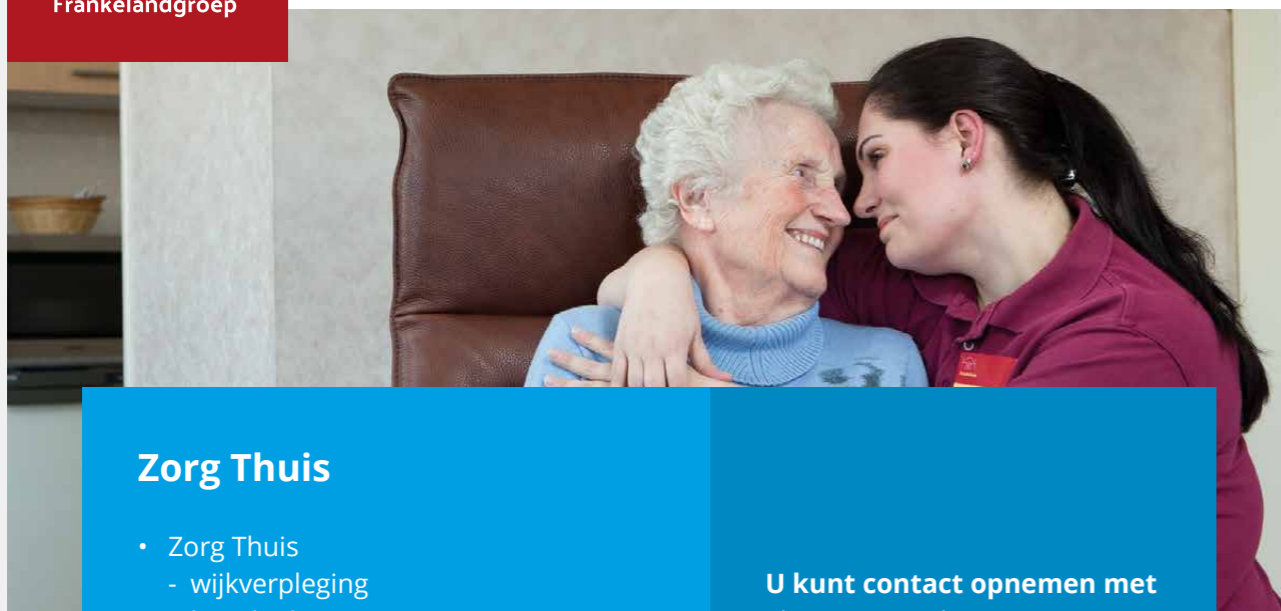
U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

 010 426 49 25

Zelfstandig wonende senioren

aanbod en contactgegevens van de Frankelandgroep

Zorg Thuis

- Zorg Thuis
 - wijkverpleging
 - begeleiding
 - ondersteuning bij het huishouden
- Casemanagement dementie
- Personenalarmering

U kunt contact opnemen met
Thuiszorg Ouderen
Frankelandgroep (TOF)

010 707 41 12

Welzijn en dagbesteding

- Welzijnsactiviteiten
- Diverse ontmoetingscentra
- Vervoersmogelijkheden vanuit/naar de Frankelandgroep locaties (regio NWN)
- Sport- en Recreatieclub
- Vakantiemogelijkheden Rockanje en Spanje
- Visiteclubs
- Dagbesteding / dagbehandeling
- Roze Salon
- Horeca- en maaltijdvoorzieningen

U kunt contact opnemen met
Coördinator / hoofd welzijn

Rob vd Berg (Rockanje)
Jolanda Keldermans (Spanje)

Coördinator visiteclubs

Coördinator dagbesteding

De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Huur- en aanleunwoningen

Zelfstandig wonen met Zorg Thuis binnen de (aanpalende) wooncomplexen van de Frankelandgroep

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Behandeling

- Specialist ouderengeneeskunde
- Fysiotherapie, ergotherapie, logopedie en diëtik
- Expertise op het gebied van Parkinson en Korsakov
- Alzheimer Café
- Parkinson Café

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Tijdelijk verblijf

- Kortdurend verblijf
 - na een ziekenhuisopname
 - vanwege een medische hulpvraag
 - voor ontlasting van mantelzorg
- Revalidatiezorg
- Crisisverblijf
- Palliatieve zorg

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

www.frankelandgroep.nl